

WALPO

2/08

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakaupas Kerttulinkarul kello alla!
(Kalevi Wiik)

**HALUATKO ANSAITA RAHAA
OPISKELUJESI OHELLA?**

LIITY LEGIOONAAN!

Kysy lisätietoja.

TOIMISTO. TALOUS. PALVELU. IT. VARASTO. TEOLLISUUS. > WWW.LEGIOONA.COM

LEGIOONA

OPISKELIJAIN SATUNNAISEN TARPEESEEN.

LEGIOONA OY, Rehtorinpellonkatu 4 B, 20500 Turku,
Puh. (02) 2333 378 Fax (02) 2337 303

WALPO 2/08 YKSITYISYYS

Politiikan tutkimuksen klubi ry:
n sitoutumaton äänenkannat-
taja WALPO

Päätoimittaja

Miika Sjöman
(mmhsjo@utu.fi)

Toimittajat
Olli Alho
Eero Hokkanen
Jukka-Pekka Katajamäki
Elias Laitinen
Henrik Manner
Erno Miettinen
Timo Miiluniemi
Marjaana Mäenpää
Sampo K. Saarinen
Teemu P. Peltola
Olli Turtiainen

Kuvaajat ja piirtäjät
Tanja Amper
Maija Karjalainen
Emma Mäkelä
Miika Sjöman
Leila Uotila
Erno Miettinen

Taitto
Miika Sjöman

Ilmoitusmyynti
Miika Sjöman
(mmhsjo@utu.fi)
Olli Turtiainen
(oeturt@utu.fi)

Julkaisija:
Turun yliopiston Poliitiikan
tutkimuksen klubi ry
(P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A,
2.kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Levikki
140
Painopaikka
Uniprint, Turku

Vakiot

- 4 **Halvalla menee...**
Miika Sjöman
- 5 **Puheenjohtajalta**
Elias Laitinen
- 6 **America I've given you all and now I am nothing**
Jukka-Pekka Katajamäki
- 8 **Unionismia**
Taloudenhoitaja
- 9 **Irtiottoja ja oikaisuja: Epilogi**
Sampo K. Saarinen
- 10 **Unkarilainen vaihtopenkki - vaatii paperinpalan jalkansa alle**
Erno Miettinen
- 12 **Alumnin kynästä: Tavallinen keskiviikko toimituksessa**
Teemu P. Peltola
- 16 **Tuokiokuvia klubin tapahtumista**
- 20 **Liikkuva klubi: Niko Hatakka ja Parkour**
Timo Miiluniemi
- 27 **Kääpiövaltiot osa 6: Malta**
Eero Hokkanen

Excursiot & konferenssit

- 18 **Kulttuuria tuutin täydeltä**
Henrik Manner
- 20 **Excursio Uppsalaan - 77 prosentin suoritus**
Taneli Vilpponen
- 22 **YK:n on uudistuttava - Suomen YK-liiton ja UM:n HanaForum**
Marjaana Mäenpää
- 22 **Historian opiskelijat Hollannissa - ISHA-konferenssi Delftissä 24-28.3.2008**
Olli Turtiainen
- 23 **Hyvinvointia SVOLIn laivaseminaarissa**
Leila Uotila

Arviot

- 25 **Piristävä kansalaistottelemattomuusaktio**
Elias Laitinen
- 26 **Lakimies ja sosialisti**
Olli Alho

Lisäksi

- 30 **P-klubille Akateemisen debattikisan voitto**

Pysy ajantasalla tapahtumista:

www.p-klubi.fi

Pääkirjoitus

Halvalla menee...

Viime syksynä, tietävästi ennen ainoatakaan julkisuuteen päätyttyä arkaluontoista tekstiviestiä, julkaisi kansalaisten sähköisiä oikeuksia puolustava Electronic Frontier Finland -järjestö huolensa suomalaisten kaventuneen yksityisyyden vuoksi. Järjestön mukaan on arveluttavaa, että yhä useammalla yrityksellä tai yhteisöllä on mahdollisuus kerätä yksityiskohtaisia tietoja asiakkaistaan.

EFFIn mukaan laajalle levinneet kanta-asiakasohjelmat sekä -kortit ovat vieneet asiakkailta mahdollisuuden suojautua tietojenkeruulta. Kuluttajan keinot vaikuttaa siihen, millaisia tietoja hänestä kerätään ja miten niitä käytetään, ovat heikentyneet.

Järjestö otti esimerkiksi Helsingin liikennelaitoksen, joka pystyy matkakorttitietojen perusteella seuraamaan asiakkaidensa liikkeitä minuuttien tarkkuudella. Kaupan keskusliikkeet pystyvät puolestaan selvittämään yksityiskohtaisesti jokaisen asiakkaansa kulutuskäyttäytymisen.

Kortti vie yksityisyyden muiltakin kuin ministeriltä.

Paksuimman naulan varjellun yksityisyyden arkkuun löi Euroopan Unioni, joka taannoisella päätöksellään velvoitti teleoperaattorit keräämään ja tallentamaan teletunnistetiedot puheluista sekä tekstiviesteistä. Tarvittaessa päätös suo mahdollisuuden selvittää käytännössä kenen tahansa henkilökohtaista viestintää. Tämä kaikki, jotta poliisi voisi tarvittaessa jäljittää tekstailevia terroristeja.

Valtioneuvosto puolestaan seurasi hyväksymällä lakiesityksen, jonka myötä työnantajalla on mahdollisuus seurata työntekijöidensä sähköpostiliikenteen tunnistetietoja. Lakiesityksellä pyritään estämään liikesalaisuuksien vuotaminen sähköpostilla.

Kyse on periaatteessa vaihtokaupasta.

Palkkioksi kadonneesta yksityisyydestä saamme kohtuullisia etuja, paremmin suunniteltuja paikallisliikenneaikatauluja, enemmän omalla nimelläme

alkavia mainoskirjeitä, illusion henkilökohtaisesta asiakassuhteesta.

Diili vaikuttaa kuitenkin kehnolta. Terroristeja emme saa kiinni sillä ne käyttävät Skypeä. Ip-liikenne kun jäi EU:n päätöksen ulkopuolelle. Teleoperaattorit puolestaan saavat taltioitavakseen teratavuittain turhaa tietoa, jonka varastoinnin kustannukset maksaa viimekädessä kuluttaja. Liikesalaisuudet vuotavat edelleen muistitikuilla tai cd-muodossa. Työntekijän ajankäyttöä ja sähköpostia on sen sijaan entistä helpompi tarkkailla.

Ministerin yksityisyyden markkina-arvo oli huhun mukaan viisi tonnia, työntekijän korvaus taitaa jäädä pienemmäksi.

•••

Kevät on saapunut ja vappunaamarit vaihdettu arkipaitaan. Toisilla pisteitä rekisteriin on kertynyt enemmän toisilla vähemmän, useimmilla siinä kuumeneminen pintaan. Onnittelut siitä. Olette opetusministeriön lempilapsia, kuten eräs tämän lehden kirjoittajista, jonka teräviä artikkeleja jääme kaipaamaan. Rentouttavaa kesää kaikille.

Miika

Puheenjohtajalta

Olen kevään aikana päässyt eri yhteyksissä tutustumaan usean keskenään täysin erilaisen TYYn alayhdistyksen toimintaan. Taivaanrannassa siintävistä uhkakuvista huolimatta olen saanut todeta, että yliopistolla on edelleen monipuolinen ja aktiivinen yhdistyskulttuuri, ja alayhdistyksiä pyörittävät hienot ja aktiiviset ihmiset.

P-klubi mainitaan ainakin meidän omista piireistämme monesti esimerkilliseksi alayhdistykseksi. Monessa suhteessa näin onkin, mutta älkäämme silti ylpistykö ja pitäkö muita yhdistyksiä lähtökohtaisesti jotenkin omaamme huonompina. Myös meillä on paljon opittavaa muilta. Tämän takia yhteydenpito muihin järjestöihin, niin rivijäseniin kuin hallituksiinkin, on tärkeää. Vaihtamalla vaikutteita ja ideoita on helppo kehittää klubiamme eteenpäin. Itsekin olen viime aikoina kokenut useita tuollaisia ahaa-elämyksiä.

Tapahtumien järjestäminen yhdessä hallituksen kanssa on hauskaa ja palkitsevaa puuhaa. Hallituksen ei kuitenkaan tarvitsisi olla ainoa toimija klubissa, joka ottaa vastuuta käytännön järjestelyistä. Toimikuntakulttuurimme on muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta päässyt rapistumaan,

ja nekin toimikunnat, jotka ovat kokoontuneet säännöllisesti, ovat toimineet lähinnä löyhinä ideariihinä sitoutuneemman toiminnan sijaan.

Ei tällaisessakaan kulttuurisessa sinänsä mitään vikaa ole. P-klubissakin voitaisiin kuitenkin harkita toimihenkilövirkojen käyttöönottoa niin, että hallitus voisi valituksi tultuaan nimittää joihinkin toimiin sopiviksi katsomiaan henkilöitä. Kyse ei ole niinkään siitä, että tekeviä käsiä välttämättä tarvittaisiin lisää, vaikkei siitäkään toki haittaa olisi. Enemminkin kyse on siitä, että useampi innokas, esimerkiksi syyskokouksessa hallituksen ulkopuolelle jäänyt, pääsisi osaksi aktiivisen toiminnan tarjoamista onnistumisen kokemuksista. Tämä on vain yksi niistä ajatuksista, joita olen puuhakkaan kevään aikana klubin toiminnan suhteen saanut.

Organisaation ja muiden vakavien asioiden pohdinta näyttää olevan jonkinlainen henkilökohtainen perversioni. Kaiken tämän keskellä ei saa kuitenkaan unohtaa olennaista: meillä on ollut hauskaa! Näin tehtävämme on täytetty. Kiitos kaikille hienosta keväästä. Fuksien aika fukseina lähenee loppuaan, ja syksyllä saamme taas tilaisuuden tutustua joukkoon uusia ihmisiä ja ottaa

heidät osaksi porukkaamme. Rentouttavaa kesää kaikille.

•••

Kuten joku saattoi huomatakin, edellinen kirjoitukseni tällä palstalla oli kirjoitettu niin sanotusti kieli poskessa. Palautetta en ole kuitenkaan tuosta tempauksesta saanut. Antakaa sitä, niin minulle kuin koko hallituksellekin. On tärkeää, että tiimi toimii ja saadaan palautetta.

Elias

America I've given you all and now I'm nothing

Yhdysvallat eli 1950- ja 1960-luvulla myrskyisää aikaa. Kylmä sota alkoi vaikuttaa maan sisäiseen ilmapiiriin, joka oli muutenkin murrostilassa. Kansalaisoikeusliikkeet vaativat rotujen erottelun lakkauttamista ja senaattori McCarthyn kommunistivainot vaikuttivat ihmisiin tehden heistä aiempaakin epäluuloisempia.

John F. Kennedyn ja Martin Luther Kingin murhilla oli syvä vaikutus ihmisiin. Ydinsodan pelko ja Kuuban ohjuskriisi lisäsivät pelkoa ja vähensivät uskoa Yhdysvaltojen ja koko ihmiskunnan tulevaisuuteen. Uutiset sodan keskeltä Vietnamista saivat ihmiset jälleen pohtimaan sodan mielettömyyttä ja nostivat esiin ennennäkemättömän protestiliikkeen. Uudella sukupolvella oli tarve tuntea, että joku ymmärtäisi heitä ja artikuloisi heidän olonsa, pelkonsa ja uskonsa. Monet ihmiset taas kokiivat olevansa kykenemättömiä ja haluttomia sopeutumaan vallitsevaan kulttuuriin ja yhteiskunnan asettamiin normeihin. Tuota aikakautta Yhdysvaltojen historiassa on mahdotonta ymmärtää, jos ei ole elänyt sitä.

“But no matter, the road is life”

Jack Kerouacista muodostui beat-sukupolveksi kutsutun kirjailijapolven merkittävin taiteilija. Kerouacin *Matkalla*-teos julkaistiin jo 1952 ja se oli ensimmäisiä merkkejä uudesta, nuoresta ja juurettomasta sukupolvesta. Romaani kertoo pääasiassa Dean Moriartysta, nuoresta amerikkalaisesta, joka ei löydä paikkaansa, koska ei sellaista halua etsiäkään. Moriarty liikkuu paikasta toiseen ja pysähtyy välillä, kunnes on taas aika lähteä. *Matkalla* on avoimen tunteellinen ja maalailtava teos, jonka jokainen sana on painettu vastakulttuurisuuden ja antimate-

rialismin innoittamana.

”I heard *Hard Rain* and wept, ‘cause it seemed that the torch had been passed to another generation”, on merkittävä beat-runoilija Allen Ginsberg todennut. *Hard Rainin* kirjoitti kaksikymppinen, Duluthista, Minnesotasta kotoisin oleva Bob Dylan. Beat-sukupolvi ja erityisesti *Matkalla* vaikuttivat vahvasti Dylanin varhaistuotantoon. Ennen kaikkea Dylaniin vaikuttivat kuitenkin kuitenkin yhdysvaltalainen folkmusiikki ja Woody Guthrien perintö. Dylan on kertonut tun-

teneensa jo nuoresta asti syntyneensä väärään paikkaan. Duluth oli syrjäinen pikkukaupunki, joka ei edennyt minnekään ja jossa ei ollut mitään mitä vastaan kاپnoida. Dylan samastui Moriartyn tyyppiin hulluihin persooniin, jotka olivat koko ajan liikkeessä

“Land that I live in, has God on its side”

Matkalla ja muu beat-sukupolven kirjallinen tuotanto synnyttivät 1950-luvulla varsinkin nuorten opiskelijoiden suosiman beatnikiliikkeen. Beatnikit samastuivat Kerouacin kuvaamaan maailmaan ja ottivat siitä vaikutteita omalle elämäntavalleen. Kerouac ei kuitenkaan tuntenut beatnikkien edustavan hänen sanomaan-

Dylan värikkäällä 60-luvulla

sa. Kerouac pyrki luomillaan hahmoilla kuvaamaan yksilöitä, jotka edustivat erityistä henkisyttä. Hänen kuvauksissaan ihmisten toiminta ei perustunut niinkään yhteisöllisyyteen, vaan sisäistä lohduttomuutta ja melankolisuutta tuntevat yksilöt kävivät kampaailua yksin itsensä kanssa. Beatnikit kuitenkin omaksuivat Kerouacin töistä vain pinnalliset piirteet, kuten huumeiden käytön ja vastakulttuurisuus ja paikasta toiseen liikkuminenkin olivat heille enemmänkin itsetarkoituksellista eikä se edustanut mitään henkisesti merkittävää.

”He has his finger on the pulse of our generation”, totesi folkmuusikko Peter Yarrow Bob Dylan-

ista vuonna 1964. Kansalaisoikeusliikkeen suuret massat uskoivat löytäneensä messiaansa tästä 23-vuotiaasta miehestä. *Blowin' In the Wind*istä tuli protestiliikkeen tunnussävel. Dylanin uskottiin löytäneen oman sukupolvensa kollektiivisen piilotajunnan; hän puki sanoiksi sen minkä ihmiset halusivat ilmaista, mutta eivät siihen pystyneet. Dylan ei kuitenkaan halunnut messiaaksi tai ikoniksi eikä hänellä ollut kiinnostusta tehdä lauluillaan politiikkaa.

Dylan imi nuoresta saakka vaikutteita ympäristöstään ja hänen protestilauluiksi leimattu tuotantonsa oli kaikessa merkittävydessään vain osa hänen taiteellista kehittymistään. Tuon aikakauden vasemmistolaisiin folkpiireihin kuulunut Dave Van Ronk onkin todennut osuvasti: "Bob was not interested in the true nature of the Soviet. We thought he was hopelessly politically naïve, but in retrospect I think he may have been more sophisticated than we were."

"Little baby don't you cry, you know your mama's bound to die. All my trials Lord soon be over"

1950- ja 1960-luvun sukupolvi seurasi suuren laman ja toisen maailmansodan jälkeisiä sukupolvia. Ajat olivat kuitenkin muuttuneet eikä tällä sukupolvella ollut paluuta 1920-luvun huolettomuuteen. Tämä sukupolvi oli elänyt ydinsodan pelossa ja harjoitellut koulussa jo nuorena lapsena syöksymään pulpettien alle ydinhyökkäyksen kohdatessa. Tuon pelon ja epätoivon keskellä muutoksen ja toivon ääni kuulostaa vastustamattomalta. Nämä ihmiset kasvoivat uskomaan johonkin parempaan. Monet tuon ajan folkmuusikoista ovat kertoneet usko-neensa aidosti pystyvänsä muuttamaan maailmaa. Uskottiin, että tämä uusi sukupolvi oli tiedostava ja valmis verettömään vallankumoukseen.

Kennedyn salamurha kuitenkin traumatisoi suuren osan kansasta ja toivo paremmasta siirtyi taas taka-alalle. Vietnamin sodan

käynnistyessä Bob Dylan valmisti *Highway 61 Revisited* -albumiaan, joka tuli mullistamaan tavan, jolla rock-musiikkia kirjoitetaan. Dylan oli jo jättämässä taakseen niitä odotuksia, joita suuret massat häneen olivat kohdistaneet. Vietnamin sotaa vastustaneet kuitenkin käyttivät hänen laulujaan sodanvastaisuutensa esiintuomiseen niin kuin jokainen sukupolvi tuon jälkeinkin on tehnyt. Jack Kerouac taas eli viimeisiä elinvuotiaan toistellen itselleen olevansa varma ainoastaan siitä, että osaa kirjoittaa.

"Peace, love and harmony is greatly important indeed, but so is forgiveness, we gotta have that too"

Sekä Kerouacin että Dylanin taidetta leimasi kyynisyys. Kerouac vetosi enemmän huolettomiin ja itsetutkiskeleviin nuoriin, kun taas Dylan tiedostavampaan ja toiveikkaampaan yleisöön. Kerouacin elämäntyön ironia oli se, että hän kirjoitti väärinymmärretyistä vain tullakseen väärinymmärretyksi. Hän pyrki luomaan omaehtoisen paikan itselleen osana beat-sukupolvea ja sen perintöä, mutta epäonnistui siinä suuren yleisön silmissä. Dylan taas vältteli kaikenlaista leimaantumista eikä ole koskaan tunnustanut pyrkineensä rakentamaan minkäänlaista

imagoa. Näkemykset Dylanista ja hänen motiiveistaan ovat olleet ristiriitaisia jo yli 40 vuotta. Dylan on viimeisinä vuosina puhunut tarkemmin työstään 60-luvulla, mutta hän tekee sen edelleen omilla ehdoillaan kenties edelleen vain enemmän tai vähemmän tietoisesti myyttiään ruokkien. Taiteellisesti Dylan on kuitenkin jo ajat sitten tehnyt rauhan varhaistuotantonsa kanssa. *Blowin' In The Wind* on soinut tänäkin vuonna ahkerasti Dylanin kiertueilla.

Kesäkuun ensimmäinen päivä Bob Dylan saapuu Helsingin Areenalle esiintymään ensimmäistä kertaa Suomessa vajaan viiteen vuoteen. Voi olla, että Suomessakin paikalle saapuu joku, joka kiersi 50-luvulla Yhdysvaltoja Kerouacin *Matkalla*-teoksen innoittamana ja saapui 60-luvun alussa New Yorkin Greenwich Villageen uskoen siellä seuraavansa kuinka maailma muuttuu paremmaksi hänen silmiensä edessä. Todennäköistä on, että suuri osa yleisöstä lähtee paikalta pettyneenä. Jotkut ovat pettyneet uusiin sovituksiin, monet ihmettelevät kuinka tuolla äänellä voi esiintyä ja saattaa joku vieläkin jaksaa muistuttaa, että Dylan olisi myynyt itsensä kaupallisuudelle jo 60-luvulla. Varmaa on kuitenkin ainoastaan se, että Bob Dylania ei kiinnosta. Bobby, we're sure gonna miss you, when you're gone.

Jack Kerouacin hauta Massachusettsissa

Unionismia

Taloudenhoitaja on viime aikoina kunnostautunut tällä palstalla arvostelemalla järjestelmiä siitä, että ne tekevät ihmiselosta kurjaa. Tällä kertaa Taloudenhoitaja on kuitenkin positiivisella mielellä ja kevättä rinnassa, ja tahtookin puolustaa erästä järjestelmää. Tuon järjestelmän nimi on Euroopan unioni.

Viime vuosina on suomalaisessa keskustelussa aika ajoin, mikäli tekstiviestikohuilta ja muilta tärkeämpien yhteiskunnallisten asioiden käsittelyltä on jäänyt palstatilaa, noussut esiin Suomen rooli Euroopan unionissa. Erityistä närää herätti aikanaan Suomen siirtyminen EU:ssa nettosaajasta nettomaksajaksi. Tätä argumenttia Taloudenhoitaja piti ja pitää edelleen lajissaan harvinaisen typeränä ja lyhytnäköisenä populismina. Taloudenhoitaja tahtookin kysyä lompakoistaan kynsin hampain kiinni piteleviltä porvareilta, kuinka paljon juuri sinä olisit valmis maksamaan rauhasta ja vakaudesta Euroopassa? Näppituntumalta muistelen, että nettomaksun summaksi laskettiin joskus satakunta euroa per työkäinen suomalainen. Mihin voin osoittaa pankkisiirron?

Entä mitä tuolla satasella sitten saa? EU:ta ei ole suotta tituleerattu maailmanhistorian menestyksekkäimmäksi rauhanprojektiksi. Sen johtoajatus on suorastaan nerokas: tehdään nahistelemaan taipuvaisista eurooppalaisista kansallisvaltioista niin taloudellisesti

tiukasti toisistaan riippuvaisia, että typerinkin poliitikko ymmärtää, että riidan haastaminen olisi valtiolle taloudellinen itsemurha. Ajatuksen menestys ylitti kaikki odotukset: miljoonien omien kansalaisten tapattamisen riski ei estänyt valtionpäämiehiä taistelemasta parista maapalasta, mutta sen sijaan miljoonien rahayksiköiden menettämisen pelko teki sen hyvinkin tehokkaasti.

Eikä siinä vielä kaikki. Kun itä-blokki yllättäen ja pyytämättä romahti, EU pelasi korttinsa oikein. ”Pelatkaa meidän säännöillämme, kunnioittakaa demokratiaa ja ihmisoikeuksia, niin me liitämme teidät talousyhteisöön, josta on saavutettavissa vaurautta, jota ette osanneet ennen kuvitellaan.” Ja niin entiset kansande-

okratiat syöksyivät rakentamaan toisenlaista demokratiaa. Entäpä sitten rahan syyttäminen unionin vähemmän kehittyneille alueille? Rauhanpolitiikkaa kaikki tyynni, ja vielä parhaanlaatuista: kriisit estetään jo ennen kuin ne ehtivät syntyä, järjestäytyneitä rikollisuutta ja kansainvaelluksia torjutaan kuromalla elintasokuilua umpeen. Kukahan perustaisi Maailman unionin, tai edes Pohjoisen ja Etelän unionin?

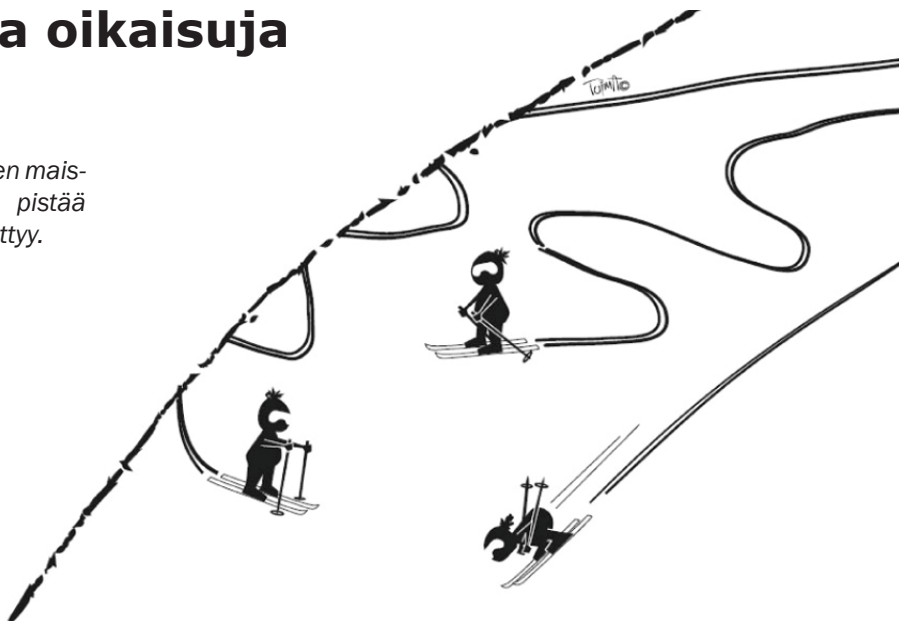
Ylen toimittaja kysyi ruotsalaiselta mediaekspertiltä, luuleeko hän viimeaikaisten kohujen lisänneen kansalaisten kiinnostusta yhteiskunnallisiin asioihin. Tiedoksi: se, että lehtien politiikkasivuja luetaan enemmän, ei ole merkki lisääntyneestä kiinnostuksesta yhteiskunnallisia asioita kohtaan, jos noilla sivuilla ei kirjoiteta sanaakaan yhteiskunnallisista asioista. Yleäkin tv-lupamaksulla tukeneena ja lehtiä joskus ostaneena Taloudenhoitaja tahtoo esittää nöyrimmän anteeksipyyntönsä suomalaisen median puolesta ajojahdin kohteeksi joutuneelle entiselle ulkoministerille. Lisäksi Taloudenhoitaja esittää syvän paheksuntansa suomalaista mediaa kohtaan ja toivoo sen parantavan toimintaansa, mutta ei suinkaan usko siihen.

• • •

Tällä palstalla Taloudenhoitaja tarkastelee talouden ja yhteiskunnan nykytilaa sekä tulevaisuuden suuntalinjoja.

Irtiottoja ja oikaisuja

Tällä palstalla valtiotieteiden maisteri Sampo K. Saarinen pistää mutkat suoriksi. Sarja päättyy.

Epilogi

Matka tappaa vauhdin ja aikaansa seuraava on sitä jäljessä. Väkevän vapaus on yksinvalta ja heikon haave on tasa-arvoisuus.

Hajotkaa aamuihinne.

Jeesus sanoi, että se mikä on minun on sinun, mutta kommunisti sanoo, että se mikä on sinun on minun. Mutta jos minä sanon, että sinun hätäsi on minun hätäni ja sinun onnesi on minun onneni, niin en kai minä ole kommunisti? Vai oliko Jeesus sittenkin maailman ensimmäinen kommunisti?

Perheonnen keskellä eukko huutaa, että suu kiinni, tytär huutaa, että älkää huutako ja äijä karjuu, että olkaa hiljaa. Siis te lapset ja vanhukset, kaikki äidit ja morsiamet, pitäkää kiinni toisistanne, rakastakaa ja iloitkaaa. Kosketelkaa toisianne. Muistijälki jää.

Siikan ja Siian elämänohje: "Teidän täytyy hahmottaa mielessänne se, missä mä elän ja palan, mikä mä olen."

Minä olen opetusministeriön lempilapsi. Minä valmistuin alle

viidessä vuodessa, vaikka kukaan ei pakottanut. Ja vietinkö minä nämä vuodet tiukasti nenä kirjassa, kirja kädessä ja käsi Turussa? EN.

Mutta ei pidä sanoa kenellekään, että haluaa menestyä. Se olisi korostamista. Ihmiset vihaavat korostamista. Ei pidä myöskään sanoa, että ei halua menestyä. Sekin olisi korostamista. Joka ainoa ajattelee, että kaikki pyrkivät menestykseen. Pitää olla vain.

Matti W: "Viisas antaa aina periksi, ja tähän perustuu idioottien maailmanherruus".

Toivottavasti teillä on kesän jälkeen muuta(kin) kerrottavaa toisillenne kuin maalailija Jere Karalahdella oikeudessa: "Olin humalassa vapusta juhannukseen parin päivän huilaustaukoja lukuun ottamatta."

P-klubissa moraali on korkea mutta kaksinainen. Mikä juttu pitää paikkansa ja mikä ei? Kuka meistä itsensä ylentää ja kuka alentaa? Oikeat vastaukset saa, jos uskalttaa tulla kysymään.

Kenen kanssa, koska ja miten?

P-klubi. Jotain ihan muuta.

P-klubi. Kun mikään ei riitä. P-klubilla olisit jo perillä. Eipä taida tyttö tietää, että seinän takana olisi P-klubia tarjolla. P-klubi the Business City. Studia Politica. Nopeita vetoja tietyistä asennoista.

Marketissa jonot kuuluu valita aina kauneimman kassaneidin perusteella. Unelmille kannattaa tarjota sikarit kotihipoissa parvekkeella. Linja-autojen ja rakkauden perässä voi juosta, tai odottaa seuraavaa.

Tärkeintä ei ole päämäärä, sillä se on kaikilla teillä ja meillä sama, VTM, vaan prosessi. Prosessi tekee meistä kauniin.

Meistä jokainen on kuitenkin maailmassa yksin yhtä avuton kuin vararikon tehnyt joulupukki, joka myhäilevä naamari kasvoillaan ja selässään lumella täytetty säkki harhailee pihasta pihaan, seisoo hetkisen valaistun ikkunan takana, mutta ei tohdi kolkuttaa.

+ + +

Unkarilainen vaihtopenkki - vaatii paperinpalan jalkansa alle

Millainen maa on Unkari ja millaisia ovat unkarilaiset tai sinne haluavat vaihto-opiskelijat? Tätä kysymystä ihmettelin noin kuukauden kestäneessä lähtöstressissä. Etukäteen en tiennyt juuri kuin Budapestin upeuden ja maan historian todella lyhyen oppimäärän. Kahteen ensin esitettyyn kysymykseen en osaa vieläköän tyhjentyvästi vastata, enkä usko että ikinä pystynkään. Todettakoon vain, että maa on kaunis mutta hiukan räjähtänyt ja paikalliset asukkaat ovat miellyttävällä tavalla outoja. Jonottaessa vanha naishenkilö tulee ja kiilaa koko jonon ohi, yleensä tämä tapahtuu monta kertaa esimerkiksi kaukoliikenteen bussiin jonottaessa. Tarjoilijat ovat paikallisia pikajuniakin hitaampia ja purskahtavat hysteeriseen nauruun ilmastoinnista kysyttäessä. Hämmennystä ja kiusallisia tilanteita on aiheuttanut myös se, ettei vessojen ovissa ikinä ole lukkoa eikä noin minuutin korjaustyötä vaativia pikkuvikoja koeta korjaamisen arvoiseksi.

Lemmikkilapsekseksi on kuitenkin muodostunut unkarilainen byrokratia, joka on suorastaan valloittavaa. Ensimmäisinä päivinä rekisteröimme itsemme yliopiston kansainvälisten suhteiden toimistoon ja tämän jälkeen tiedekuntaamme. En tiedä miksei Unkarissa ole kuultu automaattisesta tietojenkäsittelystä, mutta

joudun täyttämään unkariksi kirjoitetun lappusen kahteen edellä mainittuun paikkaan, opiskelijakortin ja krediittien saaminen kun moista edellyttää. Kaavakkeessa kysyttiin muun muassa sekä un-

”Todettakoon vain, että maa on kaunis mutta hiukan räjähtänyt ja paikalliset asukkaat ovat miellyttävällä tavalla outoja.”

karilaisen että suomalaisen pankkitilini numero kansanvälisessä muodossa (tuskin mitään sinne laittavat), äitini tyttönimeä (tämä

naurattaa vieläkin) sekä syntymäkaupunkini lääni, jonka arvelin olevan Stockholms län, enhän tunne synnyinmaani läänijärjestelmää. Nykyinen läänini ei muistaakseni unkarilaisia kiinnostanut.

Parin päivän päästä sain me tiedon, että opiskelijakorttimme ovat saapuneet ja että ne tulisi hakea opiskelijapalveluista. Ongelmaksi muodostui se, että opiskelijapalvelut sijaitsevat kirjastossa ja sinne vaaditaan tietenkin kulkulupa. Täytämme väliaikaiseen kulkulupa vaadittavan lomakkeen, nyt äitini tyttönimen tietää taas pari unkarilaista enemmän.

Unkarinkielisen kaavakkeen täyttämisen jälkeen yritimme marssia kirjastoon sisään, mutta valitettavasti tämä ei onnistunut, sillä

ehei nuorukaiset, aivan turha yrittääkään päästä kirjastoomme laukun kanssa. Narikan kautta uudestaan jonottamaan ja tällä kertaa auringonpilkut olivat myötä, pääsimme kuin pääsimmekin toimistoon täyttämään lisää lomakkeita, eihän nyt kallisarvoista opiskelijakorttia noin vain voi hankkia! Täytimme mm. kaavakkeen, jossa kerroimme olevamme opiskelijoita ainakin 60 päivän ajan, mikä tarkoitti samalla sitä, että jouduimme reilun 60 päivän kuluttua palaamaan toimistoon hankkimaan uuden lapun, joka todistaa opiskelijakorttimme olevan aito. Tämän muistamiseen vaadittiin budapestiläisen konduktöörin huutokonsertti. Seuraavana päivänä kuvittelimme pääsevämme sisään kirjastoon, mutta nyt jo lähes perhetutun statuksen saanut jamppa mustassa puvussa kielisi meitä niin tekemästä. Kohtelias herrasmies ei luonnollisesti puhunut sanaakaan englantia, joten emme tienneet mikä nyt mättää ja päätimme hiipiä tutun virkailijan luokse ja saimme kuulla, että kirjastokorttihan on aivan eri kuin opiskelijakortti, joten valokuvattavaksi, lomakkeita täyttämään (med äidin tyttönimi) ja odottamaan.

Pienen odottelun jälkeen eli viikkoa myöhemmin kirjastokortit saapuivat. Ongelmia kohtasin vasta yrittäessäni saamani ohjeen mukaisesti kirjautua kirjaston langattomaan verkkoyhteyteen. Tämä ei onnistunut, enkä olisi kai koskaan saanut selville miksi, ellen olisi matkalla törmännyt ranskalaiseen ystävääni, joka kertoi, että minun pitää rekisteröidä kirjastokorttini ennen kuin voin käyttää sitä. Kuinka ihanaa! Ulos kirjastosta ja aulaan rekisteröitymään mukavan englantia osaa-mattoman matamin seuraan, joka ilmeisesti osasi sanat problem ja passport. Passini kun oli siinä kirotuksessa narikas-sa, sisään kun ei edelleenkään saanut kassetta viedä. Nöyrästi hakemaan passi

ja jonon perälle. Siinä sitten tati hitaalla tyylillään näpsytteli tietojani tietokoneelle. Valitettavasti en muista, vaatiko tämä operaatio äitini tyttönimeä. Rekisteröityminen ei riittänyt, vaan minun piti mennä toiselle tiskille saamaan jotain väliaikaisia tunnuksia, tietojeni siirtyminen tietokantaan kun kestää minuutilleen 24 tuntia, minulle kerrottiin. Ongelmaksi muodostui vain se, etten vielääkään päässyt omilla tunnuksillani kirjaston verkkoon. Pari viikkoa ja puolentusina väliaikaista käyttäjätunnusta myöhemmin minulle selvisi, että matami oli kirjoittanut syntymäaikani väärin tietokantaansa. Tä-

”Opiskelijaelämä on puolestaan suurin piirtein sitä samaa huttua kuin Suomessakin: vaihtarit pariutuvat keskenään, viina virtaa ja opiskelusta ei ole tietoaakaan.”

män tiedon selviämisen jälkeen pääsin vihdoon kirjaston verkkoon, mutta vasta maagiset tasan 24 tuntia myöhemmin.

Opiskelijaelämä on puolestaan suurin piirtein sitä samaa huttua kuin Suomessakin: vaihtarit pariutuvat keskenään, viina virtaa ja opiskelusta ei ole tietoaakaan.

Täällä tosin oluttuoppi yökerhossa maksaa euron, ravintolassa syöminen on yhtä halpaa kuin kotona kokkaaminen, baarit sekä ruokapaikat sulkevat myöhään jos ollenkaan ja opiskelu on, jos mahdollista, poliittisen historian kirjaintenttiäkin helpompaa. Paras lisä lienee luonnollisesti ylitiöpäinen matkustelu, leijonanosa länsieurooppalaisista ei ole ikinä matkustanut edes naapurimaihinsa, joten itäisen Keski-Euroopan etäisyydet yhdistettynä ryhmäpaineeseen ja uutuudenviehätykseen on johtanut siihen, että matkustelemme pari kertaa kuussa - jos ei muihin kaupunkiin niin Budapestin loistavasta yöelämästä nauttimaan. On myös syytä todeta, ettei liikennemerkkien tai tuoppien varastelu ei ole yksinomaan suomalainen tapa, vaan myös täällä olen päässyt todistamaan moista käytäntöä.

Lopuksi totean vielä, että mielestäni vähintään lukukauden kestävä vaihto-opiskelu tulisi sisällyttää pakollisena maisterin tutkintoon, olen oppinut täällä enemmän ihmisistä ja kulttuureista kuin mikään koulu voisi minulle ikinä Suomessa opettaa. Ainoa asia jota kadun on se, että jäin tänne vain yhdeksi lukukaudeksi.

Teksti ja kuvat: Erno Miettinen

Byrokratian pyhäkkö - kampusalue Unkarissa

Tavallinen keskiviikko toimituksessa

5. maaliskuuta 2008

07:55: Aamu alkaa tietokoneen käynnistämisellä, mihin kuluu kaikkine vaiheineen viitisen minuuttia. Kone on suhteellisen uusi. Käyn verkon raksuttaessa keittiössä tankkaamassa puoli litraa vetävän Minni Hiiri -mukini puolilleen kahvia. Työpäivä alkaa edellisillan ja yön aikana tulleen sähköpostin purkamisella. Toimituksen osoitteeseen tulee vuorokaudessa noin 150-200 meiliä, pääasiassa pressitiedotteita, juttuvinkkejä ja lukijoiden kurnutusta. Kehuja tässä ammatissa on turha odotella.

08:30 Toimituksen aamupalaveri, jossa lyödään lukkoon loput lauantain lehden juttuaiheet. Uutissivu on vielä auki, kuten tavallista. Päätämme tehdä kuvallisen keyyen jutun taidemuseon senioripäivästä, jossa vanhukset värkkäävät kukka-asetelmia. Aiheeseen uidaan sisään kuvan kautta, ja palaverissa hahmotellaan kuvaa kahdesta herttaisesta papasta kansidonnin äärellä. Päätoimittaja on talvilomalla Egyptissä, joten palaveri on ohi nopeasti. Ei siksi, että päätoimittajalla olisi tapana jorista joutavia, vaan siksi, että toimituksemme on pieni ja kaikilla on kiire työn touhuun.

09:15 Lauantain lehti taitetaan torstaisin, ja ryhdyn siirtämään freelancereiden juttuja taittoon. Kyse ei todellakaan ole pelkästä tiedostojen hiirellä kansiosta toiseen vetämisestä, sillä juttujen otsikoita pitää yleensä aina viilata ja kieliasua korjata. Lisäksi juttuihin on usein etsittävä ns. kuvituskuvia. Tätä hommaa teen yleensä joka päivä aina silloin, kuin mitään akuutimpaa ei ole päällä.

Nyt pidän viiden minuutin taukoja, joiden aikana kirjoitan kolumnia huomiseen taittoon, aiheena Teräsbetonin viikonloppuna varmistunut euroviisuedustus. Päätän olla kauheasti parhaamatta Kari Tapiota. Kahvia kuluu huolestuttavia määriä, mutta päivittäisen tupakanpolton lopetin onneksi yli kolme vuotta sitten.

10:33 Turun kaupungin tiedotuspäällikkö Seppo Kempainen

”...alalla vallitsevan kirjoittamattoman säännön mukaan toimittajat suhtautuvat presseissä toisiinsa kuin ilmaan, mutta tekevät kyllä kollegoidensa hyvistä kysymyksistä terhakkaasti

soittaa. Kuulen häneltä, että kaupunginjohtaja Pukkinen pitää (hämmästyttävän lyhyellä varoitussajalla) pressin kaupungintalolla klo 15.15. Kempainen varmistee, että meiltä on joku tulossa. Meiliin on aamusella tullut asiasta lyhyt tiedote, joka paljastaa, että Turku esittää valtiovarainministeriölle suurten kaupunkien ja kehyskuntien taloudellisten vuorovaikutussuhteiden selvittämistä. Pilottikohteena olisi Turku itse, eli käytännössä Turku haluaa jatkossa osuutensa pendelöijien veroeuroista. Huomisen uutisia, arvelen. Vastaan myöntävästi, ja tekstaani perään vaimolle, etten

pääse hakemaan häntä ja tyttöjä muskarista, kuten lupasin. Pressissä menee ainakin tunti, joten suunnitelma ylityötuntikuormani tämänpäiväisestä keventämisestä vesitty.

11:10 Lounastauko. Eväinä vetelen viikonlopusta tähteeksi jäänyttä lihaperunasoselaatikkaa. Samalla lueskelen iltapäivälehdet, joita ilman yksikään työyhteisö Suomessa ei tule toimeen. Tänään puheenaiheena on oikeuden yllättävä päätös Vanhasen ja Kurosen kissa-hiiri-leikissä.

12:06 Samoissa tiloissa toimivat myös konsernin paikallisradiot Auran Aallot ja Radio Majakka. Piipahdan radion puolella varamassa neukkaria ensi viikon haastattelua varten. Radion käytävillä pyöriskelyssä on puolensa. Tällä kertaa saaliina on kaksi lippua TPS:n ensimmäiseen playoffvääntöön. Ilmoitan appiukolle, että siivoaa sunnuntai-iltapäivän vapaaksi, vaikka arvaan jo, että TPS ottaa HIFKiltä turpaan.

12:10 Toimituksen ja ilmoitusmyynnin yhteinen viikkopalaveri. Käymme läpi seuraavien kahden lehden sisällöt ja painotukset.

12:45 Uutissivulta uupuu yhä pääuutinen. Iltapäiväinen Pukkinen pressikään ei auta asiaa, koska siellä ilmenevät asiat ovat jo illalla uutisina Turun Radiossa ja huomenna Turun Sanomissa. Meidän ei ole mitään järkeä tehdä samaa uutista lauantain lehteen, mutta Pukkinen pressiin kannattaa mennä, sillä sieltä irtoaa varmasti aihetta lauantaiseen pääkirjoitukseen, jonka teen, koska tuuraan päätoimittajaa aina hä-

nen poissa ollessaan. Pääuutisen lähteeksi napataan lopulta lii-
kuntalautakunnan tämäniltainen
kokous, jossa päätetään anoa
turkulaisille urheiluseuroille viime
vuotisiin säästöihin perustuvaa
toiminta-avustusta, vaikka kau-
punki on pyynnön jo kertaalleen
tyrmännyt. Hätiin hälytetään asiaa
seuraillut avustajamme, Ilta-Sa-
nomiinkin urheilujuttuja kirjoitta-
va Jani Mesikämmen. Hän lupaa
lisäksi pumpata lautakunnan pu-
heenjohtaja Stepanoffilta muuta-
man eksklusiivisen kommentin,
jotta jutusta saadaan ”oma”.

14:50 Toimitusharjoittelija Sivo-
nen tulee keikalta taidemuseosta.
Aamupalaverissa maalailtu uniku-
va kukkien kanssa pakertavista
hellyttävistä papoista on murentu-
nut, kuten tavallista, sillä yksikään
ikä mies ei uskaltanut paikalle.
Muuten juttu on okei, kuviin saa-
tiin pari kukkien kanssa aska-
roivaa rouvaa.

15:15 Pukkisen pressi kaupun-
gintalolla alkaa. Kuten arvata
saattoi, paikalla ovat kaikki Turun
ja lähiseudun itseään kunnioitta-

vat tiedotusvälineet, eli toistakym-
mentä journalistia. On tv-kameraa,
radiota ja valokuvaajia. Pukkisen
puhuu, kamerat räpsyvät, toimit-
tajat tekevät kiperiä kysymyksiä
ja kirjoittavat muistioihinsa kynät
sauhuten. Tällaisina hetkinä tun-
tee jotenkin eniten olevansa toi-
mittaja. Kasvomusti kangertelee,
mutta toimittajajoukossa näyttää
olevan lisäksi ainakin yksi ent-
tinen p-klubilainen ja yksi entinen
SF:läinen, jonka kanssa muistan
örisseeni kerran kollegoitseilla
samassa pöydässä. Emme kuiten-
kaan nyt jutustele, sillä alalla vallit-
sevan kirjoittamattoman säännön
mukaan toimittajat suhtautuvat
presseissä toisiinsa kuin ilmaan,
mutta tekevät kyllä kollegoidensa
hyvistä kysymyksistä terhakkaas-
ti muistiinpanoja omaa juttuaan
varten.

16:15 Pressi on ohi ja lähden
kuntosalin sijasta väsyneenä ko-
tiin. Rouvakaan ei kiehu, vaikka
päivän suunnitelmat muuttuivat
äkisti. Hän on jo tottunut siihen.

Teksti:
Teemu P. Peltola

*Kirjoittaja on VTM ja työskentelee toimitussihteerin tehtävissä Aamuset-kaupunkilehdessä. Kirjoittaja oli P-klubin hallituksen jäsen vuosina 1999 (tiedotusvas-
taava) ja 2000 (I vpj).*

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

PALKITTU JA JULKAISTU

Gradun kanssa taistelevat saattavat ajoittain kokea suurtakin luomisen tuskaa ja kyseenalaistaa koko työnsä tarkoituksen. Tässä artikkelissa nostan esiin vain gradullaan ansioituneita, jonka vuoksi olen haastatellut kahta, tuskaisia tai ei, entistä P-klubilaista. Hyvä ajatus olisi toki voinut olla myös niiden henkilöiden haastattelu, jotka eivät ole mainetta ja kunniaa gradullaan saaneet ja puhua siitä, mitä he ovat gradunsa kanssa läpikäyneet. Mutta tänään näin ja huomenna ehkä toisinpäin.

Ensimmäisenä, tähän haastatteluun ansioituneena on Tuomas Rimpiläinen, joka valittiin vuonna 1999 Turun yliopistoon opiskelemaan poliittista historiaa. Asevelvollisuuden kutsuessa, hän pääsi kuitenkin aloittamaan opintonsa vasta vuonna 2000. Opintojen edetessä gradun tekoon hänellä oli aluksi kunnianhimoisia ajatuksia gradunsa suhteen, mutta varsinainen aihe hänelle kristallisoitui muutamien viikkojen pohdinnan jälkeen.

Rimpiläinen kirjoitti gradunsa aiheesta *Aseveljistä lapinpolttajiksi. Saksalaiset suomenkielisessä lehdistössä Lapin sodan aikana 1944–1945*. Hän oli jo tuolloin työskennellyt toimittajana, joten kiinnostus lehdistön tutkimiseen oli osaltaan itsestään selvä valinta.

Vuoden 2007 alussa hänen gradunsa päätyi Suomen Sotahistoriallisen Seuran arvioitavaksi ja maaliskuun puolen välin tienoilla hän vastaanotti seuralta 1000 euron suuruisen gradu-palkinnon. Vaikka palkinto poiki euroja Rimpiläisen taskuun, kokee hän kuitenkin suuremman hyödyn olleen

SINÄ TEIT SEN!

gradustaan saatu kiitos. Palkinto oli hänelle osoitus hyvästä työstä.

Siihen, miten hänen gradunsa päätyi Suomen Sotahistoriallisen Seuran arvioitavaksi, on Rimpiläisen mukaan muutama eri versio. Totuus on kuitenkin se, että poliittisen historian professori, laitoksen johtaja Timo Soikkanen lähetti hänen gradun seuran arvioitavaksi. Rimpiläinen ei itse tiennyt gradunsa arvioinnista ennen kuin professori Soikkanen soitti hänelle ja kertoi, että hänen gra-

...varsinainen aihe Rimpiläiselle kristallisoitui muutamien viikkojen pohdinnan

dunsa tullaan palkitsemaan Sotahistoriallisen Seuran toimesta. Palkinnon saaminen oli, totta kai, Rimpiläiselle positiivinen asia ja hän on erittäin kiitollinen professorinsa omapäisyydestä.

Vaikka Rimpiläiselle palkinto myönnettiin, hänen mielestään palkitsemistoimikunnan puheenjohtajan tekemä tulkinta gradun lopputuloksesta oli väärä. Puheenjohtajan tulkinnan mukaan ”syksyllä 1944 lehdistöltä vaadittiin nopeaa asennemuutosta saksalaisia kohtaan ja Rimpiläinen

osoittaa tutkimuksessaan, että lehdistö myös pystyi siihen.” Rimpiläisen mukaan lehdistö ei kuitenkaan ”pystynyt” mihinkään, vaan se kirjoitti asioista hyvin spontaanisti. Hänen tutkimustuloksissaan pikemmin suunnataan varovaista kritiikkiä siihen, että Suomen lehdistö on aina ollut helppo saada valtiovallan talutusnuoraan. Kiinnostus lehdistöön elää Rimpiläisessä edelleen, sillä hän työskentelee Turun Sanomien kotimaan toimituksessa.

Toisenlaisena kiitoksena hyvästä työstä voidaan pitää myös sitä, että saa gradunsa julkaistuksi muunakin kuin osana opintojaan. Piia Nikula on yksi heistä, vaikka hän ei sitä vielä tiennytkään aloittaessaan opintonsa Turun yliopistossa vuonna 1999. Tuolloin hän ei ollut vielä valtio-opin opiskelijaakaan, vaan hänen pääaineenaan oli ranska. Aiemmin ulkomailla opiskelun ja työnteon myötä hän oli myös kiinnostunut kansainvälisestä politiikasta ja vuonna 2001 hän haki pääsykokeiden kautta opiskelemaan valtio-oppia. Tutkintona Turusta hänellä on humanististen tieteiden kandidaatin sekä valtiotieteiden maisterin tutkinto.

Nikula kirjoitti gradunsa aiheesta *Siirtolaisuuden hallintaa – Kaikkienko hyväksi?* ja hänen gradunsa on julkaistu Siirtolaisuusinstituutissa (Nikula Piia (2006): *Siirtolaisuuden hallintaa – Kaikkienko hyväksi? Kansainvälisen siirtolaisuusjärjestö IOM Foucault'laisen hallintamentaliteetin näkökulmasta tarkasteltuna. Web reports no.13. Siirtolaisuusinstituutti.*)

Gradussaan hän tarkastelee Kansainvälistä siirtolaisuusjärjestö IOM:a sekä sen toimintaa ns. epäsäännöllisen siirtolaisuuden

eli ihmiskaupan ja laittoman siirtolaisuuden hallinnassa. Kiinnostus kansainvälisen liikkuvuuden kysymyksiin ja ongelmiin Nikulalla syveni sekä työharjoittelun että valtio-opin opintojen edetessä. Lisäksi hän oli jo aikaisemmin ollut kiinnostunut ihmisoikeuksista osana kansainvälisen oikeuden opintojaan sekä tehnyt proseminaarin ihmiskaupasta, joten hänellä oli jonkin verran valmista pohjaa graduaiheen kehittelyyn.

Miten hänen gradu sitten päättyi julkaistavaksi Siirtolaisuusinstituutissa? Nikulan aloittaessa graduaan, Suomessa oli parhailaan laajassa mediakeskustelussa georgialaisia naisia koskeva ihmiskauppatapaus. Täten aihe siirtolaisuuden hallintaan oli mielenkiintonsa lisäksi myös erittäin ajankohtainen. Gradua ei kuitenkaan ole tehty toimeksiantona tai muutoin erillisenä pyyntönä, vaan Nikula meni ajankohtaisen aiheensa kanssa oikeaan paikkaan oikeaan aikaan. Hän hankki materiaalia graduaan varten Siirtolaisuusinstituutista ja tapasi instituutin tutkimuspäällikön, joka innostui hänen graduaiheestaan ja ehdotti Nikulaa tekemään gradunsa instituutille. Rahallista palkkiota ei Nikulalle varsinaisesti maksettu, mutta instituutti tarjosi hänelle työhuoneen sekä välineet gradun tekoa varten.

Nikula kokee, että gradun teko instituutille lisäsi osaltaan myös kirjoitusmotivaatiota, koska aihe koettiin yhteiskunnallisesti mielenkiintoiseksi ja tärkeäksi, ja gradun teosta oli vastuussa myös muille kuin itselleen. Hän kokee myös, että instituutissa vietetty aika toi hänelle kokemusta tutkijatyöskentelystä, ja ollessaan graduntekijänä hän pääsi osallistumaan henkilökuntaan kuuluvana muuhunkin instituutin toimintaan. Työ tutkimusmaailmassa on yhä jatkunut ja nykyään Nikula työskentelee tutkijana Aleksanteri-instituutissa Helsingissä.

**Teksti ja kuva:
Aino Friman**

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Vänrikinkatu 4
20500 Turku

Tuokiokuvia kevään tapahtumista

Alumnipäivää vietettiin 19.4. Keskustelutilaisuudessa alustajina toimivat Tage Lindberg (kuvassa) ja Teemu P. Peltola

Keskustelutilaisuuden jälkeen sitsattiin Katja Sauvolan (2.vas.) ja Mikko Koskisen (3.vas) johdolla.

Kritiikin 50-vuotisjuhlien kunniaksi pelattiin futsal-ottelu. Ottelun tuomitsi klubin Saku Lehtinen, kapteenina Antti Tynkkynen (vas) ja Tomi Valido (oik.)

Vuoden luennoitsijana palkittiin Markku Jokisipilä.

Musavideoraadin arvovaltainen tuomaristo Jarmo Roinainen (vas), Saara Avola sekä Lauri östman.

Kimmo Rentola alusti Helsingin excuiliijoille Koulun historianluokassa

Pukuloistoa Trivial Perseissä

Festikset Maija ja Pasi vappuboolilla

Lex-mölkkyssä klubilaisista parhaimmin menestyi Akateeminen Montenegro Seura.

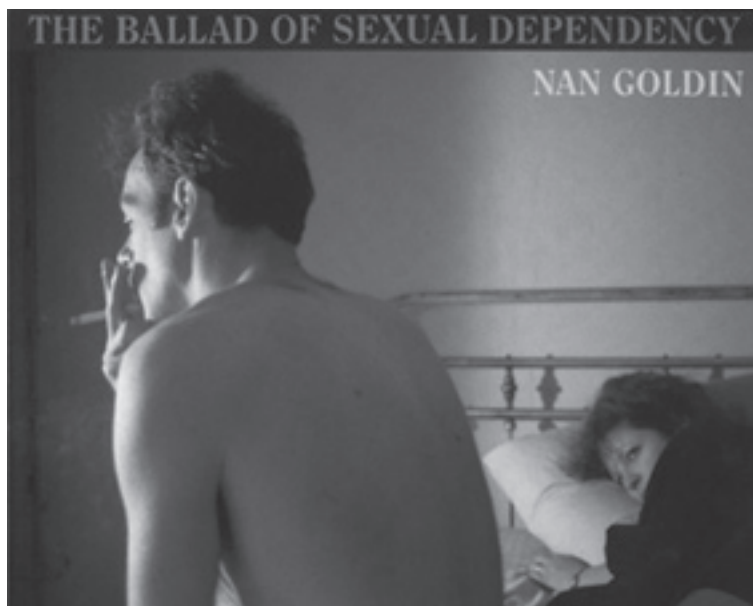
Menestystä ja kovaa menoa - P-klubin curling-tiimi -08 Leila Uotila, Suvi Uusitalo, Hanna Grekula ja Antti Tynkynen

Kevätpaneelissa pohdiskeltiin demokratiaa Venäjällä. Panelisteina Jukka Mallinen (vas.) Vesa Vares, sekä Kimmo Elo (oik.). Keskustelua veti Sampo K. Saarinen.

Kulttuuria tuutin täydeltä

Seksi, huumeet, vieroitushoidot ja retkahtamiset, ystävät ja parisuhteet, rakkaus, AIDS ja kuolema, rankka mutta ainakin eletty elämä. Poliittinen draama, radikalismi, vallankumous tai ainakin sen yritys, juonittelua ja vakoilua, panoksena Suomen tulevaisuus.

P-klubin kulttuuriekskursio suuntautui Helsinkiin. Klubilaisten ohjelmassa oli iltapäivällä Nan Goldinin valokuvanäyttely ja myöhemmin illalla teatterinäytelmä Beljakovin talvi. Yllä on ote ekskursion edellä mainittujen pääkohteiden annista.

Seksuaalisen riippuvuuden balladi

Valokuvanäyttely on nimeltään "The Ballad of Sexual Dependency", ja sitä pidetään Goldinin uran pääteoksena. Näyttely koostuu vuosina 1979–1986 otetuista valokuvista sekä niistä muodostetusta dia-esityksestä. Kuvissaan Goldin kuvaa huumeriippuvaisuutta, seksiä, väkivaltaa, parisuhteita ja ihmisiä, ystäviä, ihmiskohtalaita, kuolemaa sekä iloa ja onnettomuutta. Osa niistä esittää Goldinin ystäviä ja tuttavuuksia, osa taas kuvaa hänen omia, välillä ihania ja hauskoja, välillä varsin hirvittäviä kokemuksiaan.

Jotta ymmärtäisi ne lähtökohdat, joista kuvat ja myöhemmin näytellyt muodostuvat, on ensin valotettava Goldinin omaa tarinaa. Hän syntyi Washington D.C.:ssa vuonna

1953, ja asui nuoruutensa Bostonissa. Hänen nuoruutensa oli onneton; kun Goldin oli 14-vuotias, hänen siskonsa teki itsemurhan. Hän muutti pois kotoa ja kiersi sijaisvanhempien luona eikä ollut kiinnostunut opiskelusta. Goldin kiinnostui kuitenkin valokuvauksesta, josta tuli uusi virike hänen elämäänsä. Hän valmistui vuonna 1978 taidekorkeakoulusta ja muutti sen jälkeen New Yorkiin. Goldin kuvasi aluksi uusia musiikkipiirejä, mutta tutustuttuaan kaupungin homoyhteisöön ja alettuaan käyttää huumeita, hän alkoi kuvata hänen ympärilleen muodostunutta ystäväpiiriä, tämän henkilöjä, suhteita ja tapahtumia. Tästä myöhemmin muodostui hänen merkittävin teoksensa. Goldin käytti huumeita vuoteen 1988 asti, jolloin hän hakeutui katkaisuhintaan.

Goldinin äärimmäisen intiimit valokuvat ovat mielestäni hyvin osuvia, huolimatta niiden ajoittaisesta hyökkäävyydestä, hauskuudesta tai kauheudesta. Tarkoitin tällä sitä, että ne kuvaavat hyvin paitsi ihmisiä ja ihmisten välisiä valtavan monimutkaisia ja monimutkaisia suhteita – ehkä ihmis-

luontoa – myös erästä ajanjaksoa, siis 1970-luvun loppua ja suurinta osaa 1980-luvusta. Aikaa, jolloin ihmisillä meni lujaa, kaikki oli hyvin tai ainakin näennäisesti hyvin. Seksiä sai harrastaa vapaasti, ei pelkoa tai tarkemmin tietoa HIV:stä tai AIDS:ista, ja rankka juhliminen ja huumeiden käyttö oli yleistä.

Mielestäni hieman kuin Goldinin hakeutuminen katkaisuhintaan vuonna 1988 muutti hänen oman elämänsä, muutti 1980-luvun loppu myös kokonaisen kulttuurin ja elämäntavan. Uusi maailma ja maailmankuva, johon oli sopeuduttava, oli monella tapaa kylmempi ja steriilimpi kuin vanha, mutta ainakin näin nykypäivän perspektiivistä katsottuna myös terveempi ja totuudenmukaisempi.

Aleksei Stepanovitš Beljakov ja hänen talvensa

Ilta- ja lauantai-iltojen kärkeen lähdimme kävelemään kohti Helsingin kaupunginteatteria ja Beljakovin talvea. Näytelmä on Ilpo Tuomarilan mukaelma professori Rentolan kirjasta Vallankumouksen aave. Kirjassaan Rentola valottaa sekä Suomen sisäisiä

että Suomen ja Neuvostoliiton välisiä tapahtumia ja kehityskulkuja vuosina 1968–1971. Muutama sananen siitä, mistä lähdetään liikkeelle: vuoden 1970 eduskuntavaaleissa vasemmisto on kärsinyt yllättävän tappion, Kekkonen huhutaan luopuvan vallasta ja vasemmiston nuorisoliike voimistuu ja radikalisoituu.

Osa Neuvostoliiton johdosta päätyi siihen johtopäätökseen, että Suomi on vaarassa luiskahdtaa sen vaikutuspiirin ja -vallan ulkopuolelle oikeiston vaalivoiton sekä vasemmiston mahdollisen jakautumisen kahteen leiriin seurauksena. Vastaavasti Kekkonen vallasta luopumisen ja vasemmiston yhtenäisenä pitämisen nähtiin tarjoavan mahdollisuudet Neuvostoliittoa hyödyttävälle toiminnalle ja jopa hiljattaiselle siirtymiselle vasemmalle, asteittaiselle valankumoukselle. Tämän takia Neuvostoliiton Suomen suurlähettilääksi valittiin vuonna 1970 Beljakov, pitkän linjan puoluesihteeri lähes 20 ammattidiplomaattivuoden jälkeen.

Beljakov yritti yhtäältä pitää vasemmistoa yhtenäisenä, mutta samalla solmimaan läheiset suhteet uuteen radikaaliin vasemmistonuorisoon ja sitä kautta rakentamaan pohjaa Kekkonen jälkeiselle ajalle ja uudensuuntaiselle politiikalle. Kekkonen oli kuitenkin selvillä kehittyvästä tilanteesta eikä, osin tästä syystä, luopunutkaan vastoin odotuksia vallasta. Eri näisten tapahtumien seurauksena Kekkonen välitti huolensa Beljakovin toiminnasta Neuvostoliiton johdon perinteisempää linjaa edustaneelle osalle ja enemmistölle, ja Beljakovin lähtölaskenta alkoi. Beljakov poistui Suomesta helmikuussa 1971.

Allekirjoittaneen mielestä näytelmä puhtaasti näytelmänä meneteli. Se ei sisältänyt mitään mieltä järjestyttävää sisällöllisesti ja, vaikka en näyttämötaiteita lähemmin tunnekaan, ei siinä ollut taiteellisesti mitään uutta tai ihmeellistä. Lisäksi hyvin monimutkaisen asiasisällön, kuten Beljakovin toiminnan 1970–1971 ja siihen liittyvien syiden, selittäminen kahdessa ja

puolessa tunnissa ymmärrettävästi mutta kuitenkin kiinnostavasti teatterin keinoin ei varmastikaan ole erityisen helppoa.

Mitä siis näytelmään itseensä tulee, ei Beljakovin talvea näin äkkiseltään voi sanoa kovin hyttäväksi. Mielenkiintoisen siitä tekee se, että se kuitenkin kuvaa yhtä merkittävää ajanjaksoa Suomen historiassa ja esittää mielenkiintoisen kudelman, joka olisi oikealla tavalla purkautuessaan voinut aiheuttaa suuriakin muutoksia suomalaisen yhteiskuntaan, muutoksia jotka olisivat ehkä tuntuneet pitkään.

Kotiinpaluu

Minuun kuvat tekivät tuntuvaan vaikutuksen. Ehkä sitten olen niin viaton sekä suurelta pahalta maailmalta suojassa tynnyrissä elänyt, että hiukankin tavallista kovem-

mat kuvat pysäyttävät. Mutta pysäyttivät ne joka tapauksessa.

Lisäksi kiitos kulttuuriekskursi-
on järjestäjille kokonaisuutena
hyvästä matkasta ja osanottajille
mukavasta seurasta.

Lähteet:

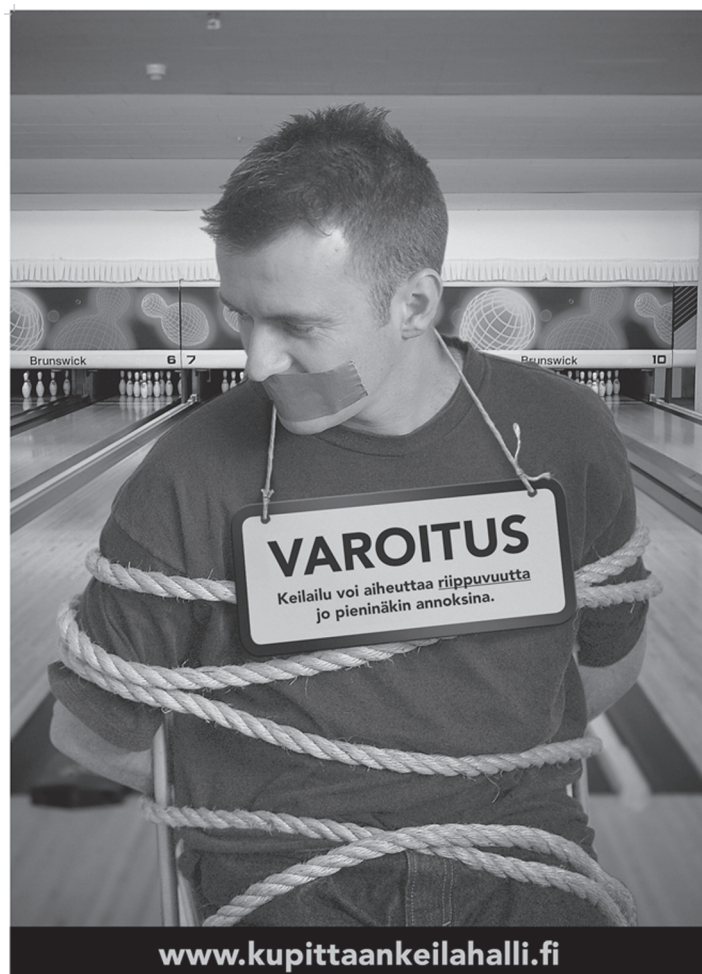
Brain-Juice: Nan Goldin, elämäkerta

Helsingin kaupunginteatteri, käsiohjelma

Kiasma

Wikipedia: Aleksei Beljakov, Nan Goldin

Henrik Manner

Excute & seminaarit

Excursio Uppsalaan - 77 prosentin suoritus

“**Jokainen** minuutti on kotiin-päin. Aamulla voi sitten nukkua pidempään.” Ei ollut eikä voinut. Risteilyemännän Viking Linen terminaalissa lausumat sanat osuivat harhaan, sillä sähkövioista kärsinyt Isabella oli uusilla releillä ladannut itsensä nuoruuden kiihtoon ja toi myöhässä startanneen piskuisen excu-ryhmän sittenkin ajoissa Tukholmaan.

Tunnelma oli sähköinen myös laivan sisällä, olihan kyseessä Seiskan bileristeily. Tosin yöllinen AC/DC taisi olla monelle liikaa, koska sähkökatkoja tuntui nyt olevan myös matkaajissa itsessään. Eräs muisti Lolan tanssityöt, toisella oli varma havainto Tony Halmeen takaraivosta. Kolmas oli vain iloinen siitä, että huomasi aamulla heränneensä.

Ainoa varmasti jatkuva on liike. Niinpä Tukholman kauniista aamusta junalla Uppsalaan, majoitus hotelliin, 45 minuutin “univajeentasausta” ja suoralla suuntauksella liikettä jatkaen ensimmäiseen vierailukohteeseemme, yhdistettyyn kaupungin- ja kongressitaloon. Siellä saimme kalvosulkeisten muodossa kuulla perustiedot Uppsalasta, hieman historiaa sekä ansiokkaan kierroksen ympäri taloa. Kerroksia, portaita, hissejä, saleja, takahuoneita. Kaunis rakennus, joka olisi ansainnut ainakin kirjoittaneelta enemmän. “Taneli, et näytä kauhean hyvältä.” Kansamatkaajan syväanalyysi osui ja upposi. Isabellän sähköhoito vaikutti edelleen, olin kävelevä ruumis, joka keskittyi pitämään suunsa kiinni.

Hyvä ruoka, parempi mieli. Tämä piti jälleen paikkansa, ruumiskin sai väriä poskiinsa. Se oli tarpeen, sillä edessä odottivat Beach-partyt paikallisessa YO-kylä-hengesessä, jotka tuntemamme Uppsalassa asuvat suomalaisopiskelijat

Takaraivojen tarkkailua Seiskan lukjaristeilyllä

olivat meille järjestäneet. Palloja, serpentiinejä, aurinkolaseja, ihan aitoja alkuihmisiäkin. Niinpä engallistettu ruotsi leijui hienosti ilmassa. Eläin menar en animal ja ymmärrys är sure. Tältä pohjalta

“Neljä nopeasti mennyttä päivää hienossa seurassa, paljon naurua, vielä enemmän huonoja juttuja, muutamia uusia tuttavuuksia, totuus ruotsin kielen osaamisen tasosta.”

rakentaen sujui yhteiselo kauniina aina aamutunneille asti.

Pian koitti excuillijan lauantai uusine haasteineen. Nyt oli jo hieman aikaa tutustua paikalliseen miljööseen ja katsella minne sitä oikein tulikaan lähdettyä. Uppsala, 185 000 asukasta, Ruotsin vanhimpia kaupunkeja, Skandinavian ensimmäinen yliopisto v.1477, tunnetaan opiskelijaystävällisyydestään. Matalia kauniita kivitaloja, mukulakivikatuja, virtaava

joki ja taseristeyksellä eristetty rautatie kaiken keskellä, oikeasti suojatietä kunnioittavat autoilijat, nuuskaa mutta ei keskiolutta myyvät kaupat, rajoitetusti auki oleva Systembolaget. Kyllä, olimme Ruotsissa, sen näki kaikesta.

Museum Gustavianum, yliopiston museo, otti meidät ensimmäisenä vieraakseen. Siellä saimme kuulla tarinaa yliopiston eri vaiheista, painottuen lääketieteeseen keskiajan malliin. Halki poikki ja pinoon, lopulta ihmetellään ja katsellaan mitä jää jäljelle. Uppsalan tuomio-kirkko oli vaikuttava ilmestys, Uppsalan linna ei niin yllättäen mäen päällä ja Pekka Töpöhännänkin koti bongattiin. Loppupäivä virallista ohjelmasta vapaata, “mutta taidemuseoon ette mene.” Emme menneet, syömään kylläkin haastetaan paikallisen ruokaryhmän kilpalaulantaan sitsihengessä. Sen minkä moniäänisyydessä hävisimme, voimassa voitimme.

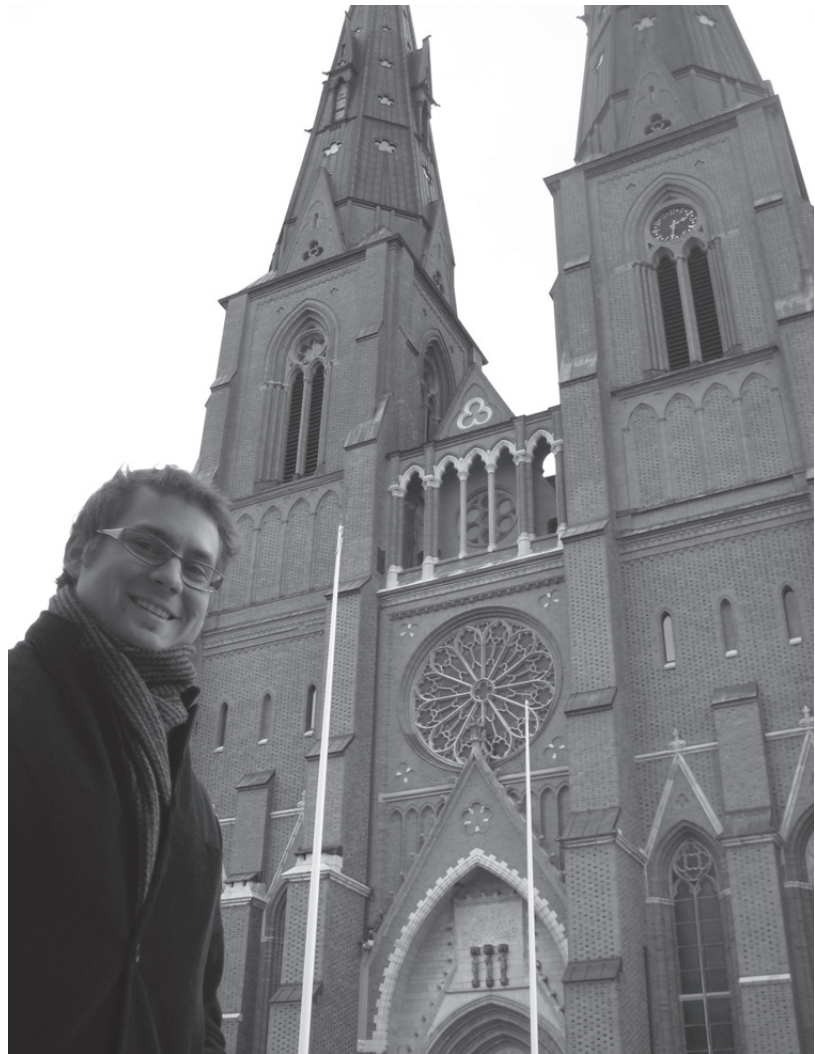
Sunnuntaina ryhmämme hajaantui osan suunnatessa Gamla Uppsalaan. Matkassa olleet 4. vuoden fuksit tekivät kuitenkin peliiliikkeitä

ja suuntasivat jalkapallon perässä Tukholmaan, sen v. 1912 olympialaisiin rakennetulle stadionille. Ilmassa leijui makkaran tuoksu ja Suomen maailmankartalle juosseen Hannes Kolehmainen henki. Kunnioitimme molempia syömällä ensimmäisen ja jättämällä juoksemisen väliin.

Näin oli matkasta jo tehty, vain piste sen päältä puuttui. Piste löytyi Vikingin terminaalista, tällä kertaa Amorellan muodossa. Liika sähköisyyskin oli Isabellan myötä hävinnyt, koska muistikatkoja ei enää esiintynyt. Nyt jo kaikki muistivat nukahtaneensa. Maanantai-aamu toi kotiin koko lauman iloisia mutta väsyneitä matkaajia.

Mitä tästä kaikesta jäi käteen? Neljä nopeasti mennyttä päivää hienossa seurassa, paljon naurua, vielä enemmän huonoja juttuja, muutamia uusia tuttavuuksia, totuus ruotsin kielen osaamisen tasosta. Tätä kaikkea yhteensä 82 tunnin verran. Joista nimensä alle laittanut valvoi 3780 minuuttia. Siis 77- prosenttisesti kovaa suorittamista.

Teksti: Taneli Vilpponen
Kuvat Leila Uotila

Skandinavian suurin kirkko - mukana menossa myös Tuomas N.

Excute & seminaarit

YK:n on uudistuttava -

Suomen YK-liiton ja UM:n HanaForum

Perjantaina 28.3. järjestettiin Espoon Hanasaaren ruotsalais-suomalaisessa kulttuurikeskuksessa Suomen YK-liiton ja Ulkoasiainministeriön seminaari, jonka aiheena oli, pystyykö YK turvaamaan ja rakentamaan rauhaa.

YK-liiton puheenjohtaja **Jutta Urpilainen** muistutti puheenvuorossaan, että Suomen YK-liitto perustettiin jo vuonna 1954 tukemaan Suomen jäsenyyspyrkimyksiä Yhdistyneissä kansakunnissa. Sittemmin järjestön pääasiallinen tehtävä on ollut tehdä YK:ta tunnetuksi.

Urpilaisen mukaan YK:lla tulee olla keskeinen rooli esimerkiksi ilmastonmuutoksen vastaisessa taistelussa sekä kehityserojen tasaamiseen tähtäävässä toiminnassa. Vaikka Suomea on usein kutsuttu ”rauhanturvaamisen suurvallaksi”, ei sijoituksemme rauhanturvaoperaatioihin osallistumista kuvaavilla listoilla ole kovin mairitteleva: EU-maiden listalla Suomi on 19., maailmanlaajuisessa listauksessa 78. Vaikka NRF-joukkoihin osallistuminen oli Urpilaisen mukaan oikea päätös, ei YK:n rauhanturvatoimintaa saa hänen mielestään unohtaa. Urpilainen vaatikin, että Suomen on jatkossa osallistuttava kaikkiin YK:n rauhanturvaoperaatioihin pienellä panostuksella, esimerkiksi lähettämällä muutama asiantuntija kriisialueelle. Lisäksi Urpilainen peräsi Suomelta lisää rahoitusta YK:n rahastoille.

Muuttuvat haasteet ja niihin vastaaminen

Yleiskokouksen puheenjohtaja **Srgjan Kerim** kiitteli puheenvuoronsa aluksi

Pohjoismaisten arvojen ja YK:n arvojen yhteensopivuutta. Vertailukohdaksi Kerim nosti yhdysvaltalaisen YK:hon kohdistaman kritiikin, joka hänen mukaansa menee liiallisuuksiin. Heti perään Kerim kuitenkin teki selväksi, että YK:n on muututtava, jotta se pystyy vastaamaan nykyajan haasteisiin.

- Turvallisuus alkaa kansainvälisten suhteiden kulttuurista ja yhteistyöstä, Kerim muotoili keskeisen ajatuksensa.

Hänen mukaansa globaalien ongelmien ratkaisua varten tarvitaan ”uutta kansainvälisyyttä”. Uusi kansainvälisyys rakentuisi ihmisoikeuksien ja kestävän kehityksen pohjalle ja merkittävä muutos olisi siirtyminen valtiokeskeisestä politiikasta ihmiskeskeiseen politiikkaan. Kerimin mukaan muutos edellyttää vastuun ottamista omista teoistaan sekä valtioilta että yksilöiltä.

Yhdeksi suurimmista haasteista Kerim nimesi ilmastonmuutoksen, joka tuli seminaarin puheenvuoroissa useaan kertaan esille. Kerim korosti myös, ettei YK pysty yksin saavuttamaan kaikkia tavoitteitaan, vaan se tarvitsee avukseen kansalaisyhteiskuntaa ja NGO:ja esimerkiksi HIV-tartuntojen ja köyhyyden vähentämiseksi. Monien nykyisten ongelmien ratkaisemiseksi tarvitaan myös järkeviä sijoituksia teknologiaan. Vaikka esimerkiksi biopolttoaineet vähentävät ympäristön kuormitusta, niitä tulee tuottaa harkiten, ettei maailman ruokatuotanto vaarannu.

Kerim totesi, että YK:n yleiskokouksen pitää pystyä osoittamaan, että se kykenee vastaamaan uusiin haasteisiin. Yleiskokoukseen tulisi luoda ilmapiiri, jossa ihmiset ovat tärkeimpiä, eivät numerot,

sekä saada valtiot toimimaan yhtenä rintamana. Kerimin mukaan turvallisuusneuvoston uudistaminen ei voi tarkoittaa vain sitä, että jäsenvaltioiden määrää muutetaan. Tarvitaan laajempi muutos.

- Turvallisuusneuvoston jäsen ten tulee olla valmiita toimimaan yhdessä ja takaamaan ihmisten turvallisuus missä päin maailmaa tahansa ilman valtatasapainoon liittyviä taka-ajatuksia, Kerim vaati. Sitä, miten nämä uudistukset voitaisiin käytännössä toteuttaa, hän ei tuonut esille.

Kuka turvaa rauhaa?

Seminaarissa käytiin myös paneelikeskustelu, jossa keskustelijoina olivat entiset yleiskokouksen puheenjohtajat **Harri Holkeri** ja **Jan Eliasson** sekä EU:n entinen Darfurin erikoislähettiläs **Pekka Haavisto**. Puheenjohtajana toimi alivaltiosihteeri **Marjatta Rasi**. Eliasson nosti alustuspuheenvuorossaan esiin lännen ja islamin välisen jännitteen. Lisäksi hän vaati, että veto-oikeuden käyttö turvallisuusneuvostossa tulisi rajoittaa vain todellisiin poikkeustilanteisiin. Kerimin tavoin myös Eliasson korosti, että jäsenvaltioiden pitää hyväksyä vastuunsa. YK ei voi ratkaista ongelmia yksin, sillä se on yhtä kuin jäsenvaltionsa.

Harri Holkeri muistutti omassa alustuksessaan, ettei YK saisi julistuksissaan luvata enempää kuin se todellisuudessa pystyy tekemään. Pessimistisesti Holkeri myös totesi, että maailman ongelmien ratkaisemiseksi tarvittaisiin ehkä sittenkin kokonaan uusi ihminen.

- Todelliset rauhanturvaamisen suurvallat sijaitsevat Afrikassa

ja Aasiassa, siis kehitysmaissa, Pekka Haavisto totesi. Haaviston mielestä YK:n rauhanturvatoimintaan osallistuminen on Suomessa jäänyt taka-alalle, koska NATO- ja EU-operaatiot ovat sotilaallisesti ”seksikkäämpiä”. Haavisto kuitenkin muistutti myös siviilikriisin hallinnan roolista, sillä monet tulevaisuuden kriisit eivät välttämättä suoranaisesti liity sotilaallisiin uhkisiin vaan ympäristökatastrofeihin.

Sekä Eliasson että Holkeri totesivat, että YK:lla tulisi olla rooli rauhanturvaoperaatioissa, jos se vain suinkin on mahdollista. Holkeri myös lisäsi, että EU:n pitää

olla rauhanturvaaja NATO:n ohella. Hän myös esitti varsin mielenkiintoisen selityksen sille, miksi Suomi sijoittuu niin huonosti rauhanturvaoperaatioihin osallistumista mittaavilla listoilla. Holkerin mukaan jotkin kehitysmaat ovat ”liian innokkaita” rauhanturvaajia ja niille toiminnasta on muodostunut eräänlainen vientituote.

Kohti nollaseiskaa

Tilaisuuden päätti Suomen YK-suurlähettiläs **Kirsti Lintonen**, joka muistutti, että EU on potentiaalisesti vaiku-

tusvaltainen toimija YK:ssa, mutta ollakseen voimakas sen on oltava yhtenäinen. Lintonen kertoi myös Suomen valmisteilla olevasta uudesta YK-strategiasta, jossa tavoitteiksi on asetettu kehitysavun määrän nostaminen 0,7 prosenttiin bruttokansantuotteesta ja rauhanturvatoiminnan lisääminen. YK-strategiassa on myös nostettu esiin ihmisoikeudet, naisten asema sekä ympäristökysymykset.

Teksti: Marjaana Mäenpää

Hyvinvointia SVOLin laivaseminaarissa

Valtiotieteilijät eri kaupungeista kokoontuivat maaliskuun lopulla Helsingin yliopiston komeaan päärakenukseen Suomen Valtiotieteitä Opiskelevien Liiton jokakeväiseen laivaseminaariin. Seminaari järjestettiin tänä vuonna teemalla *hyvinvointivaltio*.

Kuulijoita koskeltiin heti alkuun muistuttamalla SVOLin sponsorimasta opiskelijalounaasta ja illalla odottavasti merimatkasta Tallinnaan. Nämä houkuttimet saivat puisen penkin tuntumaan hieman pehmeämmältä vajaan kolmituntisen seminaarin ajan. Lahjottiinpa valtiotieteilijöitä vielä SVALin kangaskasseilla, kynillä ja hyttien varustusta täydentävillä muovimuki-seteillä.

Seminaarin aloitti Helsingin yliopiston sosiaalipolitiikan professori J.P. Roos luennolla hyvinvointivaltion mahdollisuuksista ja haasteista. Roos esitteli muun muassa sosiaaliturvan uudistamista valmistelevan SATA-komitean toimintaa. Sosiaali- ja terveysministeriön edustaja Elinor Bradshaw jatkoi kertomalla terveyden edistämisen politiikkaohjelmasta.

Lounastauon jälkeen iltapäivän ehkä odotetuin puhuja, Lääketeollisuus ry:n toimitusjohtaja

Suvi-Anne Siimes ja ”hyvät, pahat pillerit”

Suvi-Anne Siimes vangitsi yleisön huomion ammattitaitoisella esiintymisellään.

Siimes käsitteli nykyisen toimenkuvansa mukaisesti lääkepolitiikkaa ja hyvinvointivaltiota. Valtiotieteilijänä hän myös muisteli lämmöllä valtsikan *lauantaisia* tenttipäiviä, jotka olivat palanneet mieleen yliopiston kivirappuja noustessa. Takarivin turkulaiset pyörittivät silmiään, kun kuulivat helsinkiläisten opiskelevan kuutena päivänä viikossa...

Kun kaikki puhujat oli kiiteltu ja palkittu fileerausveitsillä, käytiin vielä läpi seminaariyleisön ajatuk-

sia päivän annista. Keskustelua olisi varmasti riittänyt yömyöhään, mutta Viking Line Special polttelei jo monen mielessä. Kukaan ei näyttänytkään panevan pahakseen, kun puupenkit lopulta jätettiin taakse ja lähdettiin suunnistamaan satamaa kohti. Viimeistään laivabuffetin antimien ääressä oli riemu irti, kun valtiotieteilijät pääsivät näyttämään hämmennyneelle risteilykansalle miten pitkän pöydän ääressä parhaiten viihdytään! En liten fågel...

Teksti ja kuvat: Leila Uotila

Historian opiskelijat Hollannissa –

ISHA-konferenssi Delftissä 24-28.3.2008

Kansainvälisen historian opiskelijoiden järjestön, ISHA:n (International Students of History Association), vuotuinen kevätkonferenssi järjestettiin tänä vuonna Hollannin alavilla mailla. Tapahtuman järjesti ISHA:n jaos Nijmegenissä, mutta tapahtumapaikkana oli majoitusyistä Haagin viereinen sievä pikkukaupunki Delft.

Kun olin viettänyt viime kevään ISHA-Turun omaa konferenssia järjestäen, oli mukavaa tällä kertaa osallistujana nauttia muiden työpanoksesta. Hollantilaiset hoitivatkin asiansa kaikin puolin mallikkaasti. Osallistujamäärä oli järjestäjien pettymykseksi vajaa 40, kun yleensä ISHA-konferensseihin riittää osallistujia jopa tuplamäärä. Konferenssin henkeä se ei kuitenkaan latistanut lainkaan; päinvastoin, nyt ehti vajaan viikon aikana tutustua suurimpaan osaan konferenssivieraista. Muualta kuin Hollannista tulleista suomalaisilla oli suurin edustus, liki kolmannes kaikista osallistujista. Niin ikään saksalaisia ja kroatialaisia oli lukuisa määrä, ja yksittäisiä osallistujia oli mm. Italiasta.

Maanantai-iltapäivään mennessä osallistujat saapuivat konferenssipaikkaan, joka oli kuin oma linna. Paikallisten partiolaisten omistama komea majapaikka toimi 1600-luvulta alkaen pitkään ruutivarastona, minkä vuoksi se on rakennettu keskelle lampea. Komeat puitteet olivat kuin luotu historia-aiheista konferenssia varten, minkä vuoksi saattoi antaa anteeksi kaiken sen koleuden ja vetoisuuden.

Karmivat ennako-oletukset hollantilaisesta dieetistä näyttivät saavan lisätodisteita ensimmäisellä lounaalla: vaaleaa paahtoleipää, jota ei paahdeta, mutta jonka päälle laitetaan kerroksittain strösseliä, siirappia, sokeria, maapähkinävoita ja kaikkea muuta terveellistä. Onneksi paahta-

mattomat paahtoleivät eivät olleet ainoa ruoka, vaan varsinainen päivällinen oli joka päivä vähintäänkin kunnollinen.

Ensimmäinen iltapäivä ja ilta meni kaupunkikierröksellä ja ice-breaking party:ssa. Jäätä murrettiin esimerkiksi täyttämällä ryhmittäin Hollanti-aiheinen kysely, mitä sovelletaan maahanmuuttajien kansalaisuusteesteissä. Oman ryhmäni tiedoilla taisi Hollannin passi jäädä saamatta.

Tiistaina alkoi konferenssin varsinainen akateeminen osio; ISHA-konferensseissa toki juhliitaan reilusti, mutta ei sovi unohtaa, että päätarkoituksena on vaihtaa ajatuksia historiallisista kysymyksistä osallistujien kesken. Delftin konferenssin otsikko oli kokonaisuudessaan ”Facets of Power – Social and Institutional Structures through History”. Vallan eri puolista keskusteltiin joka päivä workshop-ryhmissä, joissa jokainen osallistuja piti oman alustuksensa etukäteen määritellystä aiheesta, josta käytiin sitten keskustelua. Torstain loppuyhteenvedossa eri workshop-ryhmät esittelivät omia aiheitaan enemmän tai vähemmän humoristisesti.

Tiistaina pidettiin myös ISHA-Internationalin yleiskokous, jossa kerrottiin kuulumisia ja valittiin

uusi hallitus ja neuvosto. Uuteen hallitukseen valittiin puheenjohtajaksi ja sihteeriksi kaksi ISHA-helsinkiläistä. ISHA-Helsinki on muutenkin aktivoitumassa entistä enemmän, ja yleiskokouksessa he lupasivat järjestää seminaarin vuonna 2009. ISHA-Turkua kannustettiin niin ikään suunnitelmiaan järjestää ISHA-konferenssi keväällä 2011 Turun ollessa Euroopan kulttuuripääkaupunki.

Keskiviikkona heti workshop-työskentelyn jälkeen oli luvassa perinteisiä hollantilaisia leikkejä. Suurin osa suomalaisista valitsi sen sijaan oman perinteisen leikkinsä – pussikaljoitteluun makuuhuoneissa. Lieneekö kyseessä ollut valmistautuminen tulevaan: illalla nimittäin pidettiin ISHA-konferensseissa perinteeksi muodostunut National Drinks Party. Juhlan idea on, että jokainen ISHA-jaos tuo paikallista erikoisviinaansa muiden maisteltavaksi. Yleisenä ostoperusteena näytti olleen ”mitä pahempi, sen parempi”. Turkulaiset ja helsinkiläiset toivat perinteiseen tapaan pullokaupalla salmaria, mikä itse asiassa oli jo monelle ISHA-konkarille tuttua tavaraa Turun-konferenssista.

Perjantaina aamiaisen jälkeen alettiinkin tehdä lähtöä. Suurin osa matkusti kotiin Amsterdamin

kautta, joten junavaunu täyttyi uusista ISHA-ystävistä. Junassa joku suomalainen löysi laukustaan avatun salmaripullon, mikä kruunasi viimeiset hetket sydämellisten ISHA-ihmisten seurassa.

Sinä, arvoisa P-klubin jäsen, olet automaattisesti myös ISHA-Turun jäsen ja sitä myötä osa maailmanlaajuista ISHA-perhettä. Lähde siis ennakkoluulottomasti matkaan, kun saat tiedon seuraavista ISHA-tapahtumista!

**Teksti ja kuva:
Olli Turtiainen**

Klubissa kuultua:

”Ei tässä oikein alemmas enää pääse...”

Turo N. kalenterikuvasten tuoksinassa

”Siinä mielessä puolueet ovat kyllä lähentyneet toisiaan, että jos satasta kiitävässä autossa istuu viisi ihmistä, ja ratti on revitty pois, on ihan sama kuka ajaa.”

-Timo S. puolueiden eroista 2000-luvulla

Kirja-arvostelut

Teksti: Elias Laitinen

Piristävä kansalaistottelemattomuusaktio

J.Saxell: Huomispäivän vartiat

Jani Saxellin kolmas teos oikeastaan sekä jatkaa kirjailijan aiempia teemoja että rikastuttaa niitä ja vie niitä uusille urille. Yksi asia on pysynyt samana: tarinoiden keskiössä on edelleen pitkälti suomalainen yhteiskunta, ihmisten sisäistä maailmaa unohitamatta. Kirjailija itse kutsuukin teostaan ”kaunokirjalliseksi kansalaistottelemattomuusaktioksi”.

Kaikkia kirjan tarinoita yhdistää niiden yhteiskunnallisuus, mutta lähestymistavat ja perspektiivit vaihtelevat tarinasta toiseen pirteästi. Tarinoissa liikutaan suomalaisesta lähiöstä Yhdysvaltojen kautta aina Persianlahdelle, ja siinä missä kirjan alkupäässä ollaan selkeästi tulevaisuudessa, kirjan viimeisessä novellissa kuljetaan lähinnä 1900-luvun puolivälin tienoilla.

Jos ovat aiheet vaihtelevia, niin ovat myös niiden käsittelyssä tehdyt ratkaisut vaihtelevantasoisia. Heikoimmillaan kirjassa liikutaan ”amerikkalaiset on tyhmiä” – taosisessa argumentaatiossa ja sor-

rutaan pikkunäppärään, joskin sinänsä viihdyttävään nimillä kikkailuun. Parhaimmillaan Saxell siivalttaa kuitenkin purevasti: ”Aamu-TV:ssä tyhjänpuhumiseen erikoistuneiden filosofian professorien ja uusmediagurujen kanssa esiintyvä Riina Surmavuori irtisanoutui nimeään kantavasta nuorisovirtauksesta. Kaikesta näki, että nahkahametta vielä kuusikymppisenä käyttävä, kantavaääninen, punapäinen rautarouva oli saamastaan huomiosta mielissään.” Useimmissa tarinoissa Saxell kirjoittaa myös päähenkilöidensä sielunelämästä, ja onnistuu tässä vaihtelevalla menestyksellä. Vaikkei Saxell olekaan mikään mestarillinen tunteiden tulkki, tuo hän tällä kokoelmaan kaivatun lisätason yhteiskunnallisen eetoksen lisäksi.

Saxellin maailma on sopivan jylhällä tavalla synkkä. Kokoelma huipentuu hienosti, kun ”vanha ja uusi maailma, syntymättömät ja kuolleet” juoksevat päähenkilön perässä. Parhaiten kokoelman hengen kuitenkin tiivistää Katalalähteentien sotilashallituksen uhriksi joutunut valkovenäläisen tiedemiehen haamu, joka kolis-

telee öisin pimeässä yksiössään Tuomari Nurmiota kuunnellen. Ja silti Saxell ei ole loppuun asti pessimisti, sillä useimpien tarinoiden lopusta voi löytää toivon pilkahduksen, jos vain niin haluaa.

Novellikokoelma, kutsuttakoon teosta vaikka sellaiseksi, sisältää kuusi tarinaa, jotka ovat oikeastaan liian pitkiä ollakseen novelleja, mutta eivät oikein ole pienoismaanejakaan. Myöskään muodoltaan tarinat eivät varsinaisesti ole novelleja, useimmat niistä kertovat asiat suoraan ja kursailematta, eivätkä kierrellen ja tulkinnanvaraisesti kuten novellit yleensä. Kaiken kaikkiaan Huomispäivän vartijat on ristiriitainen paketti: se rikkoo genre- ja lajityyppirajoja, mutta ei silti välttämättä tarjoa sisällöllisesti eikä kerronnallisesti hirveästi uutta. Sen onnistuneet koukut ovat palkitsevat kuitenkin enemmän kuin sen helpot ratkaisut häiritsevät. Kerronta pysyy läpi teoksen perusvarmalla tasolla, ja tämän sujuvuuden ja tuoreiden lähestymistapojensa ansiosta kirja jää lopulta selkeästi plussan puolelle.

Lakimies ja sosialisti

Olavi Honka: Muistelmia ja mielipiteitä**Emil Skog: Sosialisti ja patriotti muistelee (1971) & Veljet vastakkain (1974)****Tyylistä**

Vaikka Hongan kerronta muistuttaa tasaista pintaa, johon ei voi tarttua, rohkaisee hänen rikku-mattoman myönteinen asennoitumisensa: "Se [elämä] on kannattanut elää ja olisin valmis vaikkapa aloittamaan sen uudelleen". Syventymällä Hongan Muistelmiin ja mietteisiin voi myös hetkeksi paeta maailmasta, jossa erottuminen on menestyksen ehto.

Skogin teksti taas on rosoisempaa luettavaa. Hän ei jaarittele vaan "täräyttää" tosiasiat vasten kasvoja – riippumatta onko keskustelukumppanina poliittinen vastustaja tai aateveli. Tämä käy ilmi Skogin vuoropuhelun muotoon kirjoittamista keskusteluista. Vaikuttavimpia dialogeja on keskustelu poliittisesta tilanteesta sotasyllisyytsuomiota kärsivän Väinö Tannerin kanssa kesällä 1947. Seuraavassa tapahtumia, joihin Skog ja Honka puuttuvat muistelmissaan.

1918

Skogin tie vei Tampereen vankileirille. Honka istui valtiorikosoikeuden tuomarina ja käynnit vankileireissä koskettivat. Skog esittää, ettei punakaartien voitto olisi vienyt Suomea NL:n osavaltioksi vaan maa olisi tässä tapauksessa nojautunut pohjoismaisen kansanvallan periaatteelle. Mene ja tiedä, kuinka todella olisi käynyt.

Honka pettyi oikeudenkäyntien järjestelyihin. Käsky kuului, että säännöksistä ei sovi poiketa. Tuleva oikeuskansleri itse kaipasi joustavampaa ja todelliset olot huomioon ottavaa lainsäädäntöä.

Tuomittavina oli Hongan mukaan suurimmassa määrin pikkutekijöitä. Lain kirjaimen noudattaminen johti "täysin epätydyttävään tulokseen".

Radikalismia vastaan

Maailmansotien välisenä aikana vaara uhkasi oikealta ja vasemmalta. Vaikka Skogilla oli menneisyytensä punakaartissa, kävi laillisen kansanvallan puolustaminen niin hänen kuin Hongankin mielessä kaiken edellä.

Vuonna 1928 Honka toimi syyttäjänä "suuressa kommunistijutussa". Hän todisteli maanalaisen SKP:n valmistelleen tosimelellä väkivaltaista vallankumousta. 46 henkilölle kertyi yhteensä 119 vuotta kuritushuonetta ja 1½ vuotta vankeutta. Oikeuslaitosta syytettiin tuolloin ajolahdistista. Honka puolustautuu perustellen, että rikos on aina rikos, vaikka olisikin tehty poliittisten päämäärien hyväksi.

Lakiin turvautuu myös poliitikko Skog puhuessaan Lapuanliikkeen suitsimisesta. Tannerin linja tarvittaessa vaikka sotaväen käyttämisestä laillisten olojen palauttamiseksi saa tuen. Luonnollisesti Skog on tyytyväinen 1930-luvun kehitykseen, joka merkitsi sosialidemokratian vahvistumista. Punamultahallitusten myötä "poliittinen suunta maassamme muuttui".

Katkeria demarihajaannus

Skogin ankarimmat taistelut käytiin kuitenkin sotien jälkeen – työväenliikkeen sisällä. 1950-luvun lopulla SDP:ssä pääsi valtaan oikeistomaisempi asevelilinja ja ammattiyhdistysmyönteisemmät skogilaiset jäivät oppositioon. Jälkimmäiset eivät yhtäältä alistuneet puoluekuriin, mutta eivät toisaalta halunneet erota SDP:stä.

Marraskuussa 1958 opposition eduskuntaryhmä erotettiin puolueesta. 1960-luvun puoliväliin

asti asevelidemarit ja skogilaiset eivät mahtuneet samaan ammattiliittoon tai urheiluseuraan puolueesta puhumattakaan. Skogilaiset perustivat oman puolueen: Työväen ja pienviljelijäin sosialidemokraattisen liiton. Tästä riitaisasta vaiheesta Skog tarjoaa kattavan kuvauksen. Käynnissä oli "katkera viidakkosota kansanvaltaisten sosialistien kesken".

Presidentiksi!

Koska TPSL:ssä ei 1961 presidentinvaalissa haluttu asettua Kekkonen tai Hongan taakse, päätyi Emil Skog lopulta puolueensa presidenttiehdokkaaksi. Kampanjan keskiössä olivat selkeän vasemmistolaiset tunnukset ja vaalikiertueella tunnelmaa loi myös Tapio Rautavaara.

Kun Honkaa oltiin tiedusteltu ehdokkaaksi, suostui hän sillä varauksella, että saa puoluerajat ylittävän kannatuspohjan. Rintmaan tulivat SDP, kokoomus ja neljä pienempää porvarillista puoluetta. Honka esiintyi laillisuuden ja vastuullisuuden tukijalkana, jota eivät puoluekiistelyt horjuta. Jälkeenpäin Skog laskelmoi, ettei Kekosta olisi voitu kaataa vaikka Honka-liitto olisikin kestänyt. Huomattava osa demareista ei olisi antanut ääntään yleisoikeistolaiseksi nähdylle Hongalle, vaikka SDP Honka-liittoa tukikin.

Emil Skogin asema presidenttiehdokkaana muodostui epäkiitolliseksi. Kekosta ei voinut voittaa. Näinhän kävi: Nootti tuli, Honkaliitto hajosi ja Skog sai lopulta läpi vain kaksi valitsijamiestä. Honka ei katkeroitunut, vaikka joutui vetäytymään presidentinvaalista, vaan onnitteli vilpittömästi Kekosta kirjeitse, joka vastasi ja totesi ehdokkuudesta luopumisen olleen "oikea ja rohkea teko".

•••

Malta

Strategisesti edullisen sijaintinsa vuoksi Maltan tasavallan muodostavat saaret keskellä Välimeren ovat kiinnostaneet aikain saatossa monia. Niin kreikkalaiset, roomalaiset kuin Napoleonin ovat hallinneet Maltaan, Gozon ja Cominon saaria sekä kolmea alueen asumatonta luotoa.

Sijaintinsa lisäksi Malta ei ole tarjonnut asuttajilleen paljon. Ilmasto on aina ollut kuuma, vuotuinen sademäärä pieni ja maasto kalkkikivinen, joten viljelykelpoista maata ei juuri löydy.

Metsiäkään ei ole, sillä foinikialaiset kaatoivat aikanaan saarten joka ainoan puun laivanrakennuksen tarpeisiin. Toiset ovat hyötäneet saarista vähemmällä vaivalla: Raamatussa (Ap. t. 27-28) kerrotaan, kuinka apostoli Paavalialla Roomaan kuljetanut laiva haaksirikkoutui Maltalle.

Maltalaisten tulot ovat länsimaisittain pienet, vaikka kasvava turismi, liittyminen EU:n jäseneksi vuonna 2004 sekä hallinnon panostukset koulutukseen ovatkin tehneet hyvää Maltalle. Ei kannata kuitenkaan huolestua maltalaisten pärjäämisestä, he ovat sitkeää kansaa. Selkeimmin tästä todistaa Englannin kuningas Yrjö VI:n Maltaan kansalle huhtikuussa 1942 myöntämä korkea kunniamerkki, Yrjön risti, joka yhä koristaa maan lippua. Maltalla ja maltalaisilla oli II maailmansodassa tärkeä rooli brittijoukkojen tukemisessa ja akselivaltojen laivaliikenteen vaikeuttamisessa Välimerellä.

Maltaan liittyy myös eräs mielenkiintoinen valtion kaltainen kansainvälisoikeudellinen toimija, Maltaan ritarikunta (Sovereign Military Order of Malta), jota pidetään alkuperäisen Johanniittain ritarikunnan seuraajana.

Ritarikunnalla on omat postimerkit ja autojen rekisterikilvet, ja sen omistamille kiinteistöille Italiassa on myönnetty diplomaattinen kos-

kemattomuus suurlähetystöjen tapaan.

Maltaan tasavallan Suomi tunnusti jo 25.9.1964, mutta ainakaan vielä Suomi ei ole liittynyt niiden yli sadan valtion joukkoon, jotka

ovat solmineet diplomaattisuhteet Maltaan ritarikunnan kanssa.

Lähteet: Wikipedia, CIA World Factbook, Geographica (Könemann 1999)

- virallinen nimi: Maltaan tasavalta
- valtiomuoto: tasavalta
- itsenäisyys: Yhdistyneestä kuningaskunnasta 21.4.1964
- pääkaupunki: Valletta
- viralliset kielet: malta ja englanti
- valuutta: euro
- pinta-ala: 316 km²
- väkiluku: n. 402 000
- uskonto: 98 % väestöstä roomalaiskatolisia

Ti-koti-ko!

Oma koti on mitä parhain syy juhlaan.
Muista siis järjestää kunnan tupaantuliaiset,
mutta hanki sitä ennen kotisi osoitteesta
www.tys.fi.

TURUN YLIOPIPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Asuntoja opiskelijoille. Edullisia kesäkoteja kaikille.

Esittelyssä

Niko Hatakka ja Parkour

Terve Niko. Harrastat Parkouria. Mitä on Parkour?

"Parkour on tehokkaan ja vaivattoman liikkumisen taitoa. Se on urheilulaji, jossa ympäristössä kuin ympäristössä pyritään liikkumaan mahdollisimman sulavasti ja nopeasti energiaa kuluttamatta – kuten olisit pakenemassa tai jahtaamassa jotakuta. Yleinen ja väärä käsitys parkourista on, että se olisi jonkinlaista temppuilua, volttien tekemistä ynnä muuta sellaista. Trikkaukselle on olemassa omat piirinsä ja kannattajansa. Show off -meininki ei kuulu parkouriin."

Lausunko oikein, jos sanon parkour, parkouria, parkouraus?

"Parkouraus on ihan suomalaisesti lausuttuna oikein. Harrastajien kesken voidaan kysellä esimerkiksi, että "lähetäänkö pompulle?" Parkouria harrastava on joko parkouraaja tai tracer. Parkour tulee muuten ranskankielen sanaparista *parcourir*, joka käytännössä tarkoittaa mennä tai kulkea jonkin läpi, läpi käydä. Sotilasesterata on ranskaksi *parcours du comba-*

tant." Parkour on siis alun perin ranskalainen keksintö?

"Lajin juuret kantavat 1980 -luvulle Pariisiin, Lissesin esikaupunkialueelle. David Belle ja muutama hänen ystävänsä alkoivat viedä lapsuutensa leikkejä hie-man pidemmälle. Pikku hiljaa siitä kasvoi oma lajinsa. Suuren yleisön

tietoisuuteen laji tuli 2000-luvun alussa brittiläisten *Jump London* ja *Jump Britain* -dokumenttien kautta."

Mistä ensimmäisen kerran kuult Parkourista? Miten päädyit lajin pariin?

"Ensimmäisen kerran lajista kuulin telkkarista. Vuosi taisi olla 2003 tai 2004.

Olin harrastanut telinevoimistelua kilpatasolla 15-vuotiaaksi asti ja ajattelin, että tuo parkour voisi kiinnostaa.

Turkulais-ten harrastajien pariin löysin vuoden 2006 alus-

sa Suomen parkouryhdistyksen nettisivujen kautta. Käsitykseni lajista oli aloittaessani aivan erilainen kuin nyt. Aluksi tuli hypittyä kaikenmaailman kierteitä ja voltteja, mutta ajan myötä ajatusmaailmani on muuttunut temppuilusta puhtaamman – eli tehokkaamman ja eleettömäm-

män - parkourin suuntaan.” Täytyy myöntää, että ensimmäisen kerran, kun näin kyseistä lajia harrastettavan, se vaikutti aivan käsittämättömältä. Mikä aikuista, isoa ihmistä seinille hyppimisessä viehättää? Mistä syntyy isoin ilo?

”Suurin ilo on varmasti oman kehityksen huomaaminen sekä lajin energisyys, noin fyysisesti ajateltuna. Henkiseltä puolelta isoin ilo on ehkä syntynyt siitä, että tapani katsoa omaa kotikaupunkiani on muuttunut.

Turussa erityisen mainittavia paikkoja ovat esimerkiksi keskustan lukuisat sisäpihat, jotka ovat tavallisilta kulkureiteiltä piilossa.

Suurta mielihyvää tuottavat tietysti myös onnistumisen elämykset. Lisäksi olen saanut rakkaita ystäviä ympäri Suomea ja maailmaltakin. Lajissa on vielä aika hyvä yhteisömeininki, kun harrastajamäärät eivät vielä ole paisuneet älyttömän suuriksi.”

No, täytyy myöntää, että mitä enemmän olen lajista kuullut ja sitä nähnyt, olen alkanut myös ymmärtää sitä enemmän. Olen nähnyt muutamia videoita parkouraamisesta ja ne vaikuttavat aivan mielettömiltä. Itse en kyllä pystyisi.

”Aloittaessani harrastamaan parkouria tuntui se vähän pöljältä ja treenatakin piti pimeällä. Nykyään ei enää kiinnitä huomiota muihin ihmisiin tai siihen, mitä he ajattelevat. Tavallaan parkour rikkoo myös sovinnaisuuden ja sovinnaisen käyttäytymisen rajoja, kun aikuiset ihmiset kiipeilevät kaiteilla kuten lapset leikkiessään.”

Käsittääkseni parkourissa pyritään olemaan koko ajan liikkeesä. On kuitenkin pakko kysyä, että onko parkouraus urheilua?

”Fyysisesti parkouraus on todella vaativaa, joten sen puolesta se on urheilua. Toisaalta, jos urheiluun liitetään kilpailullinen elementti, parkour ei ole urheilua. Parkourissa ei ole tarkoituksena kilpailla toisia vastaan, vaan kehittää itseään sekä omaa liikkumista. Parkourissa on takana samankaltaista ideologiaa, joka on ominaista esimerkiksi kamppailulajeille. Niissä pyritään vaalimaan oman kehon

tuntemista ja kehon suhdetta omaan ympäristöön. Vallitsevana on tällainen ”Vahva ruumis vahva mieli” -tyyppinen ajattelu. Erään maailmansotien välillä vaikuttaneen ranskalaisen liikuntakasvatustajan ja teoreetikon, Georges Hébertin, motto kuului: ”Ole vahva ollaksesi hyödyllinen.” Tuo motto motivoi nykyään parkouriajia joka puolella maailmaa.”

Millaista peruskuntoa parkour vaatii?

”Aloittelijalla olisi hyvä olla jonkinlainen peruslihashunto. Aluksi tekninen kehitys on todennäköisesti melko nopeaa, mutta tahti hidastuu äkkiä ja loukkaantumisen vaara kasvaa, ellei huomioi lihaskuntoharjoittelun tärkeyttä. Ihmiskehoa ei kuitenkaan ole tarkoitettu kestävään esimerkiksi toistuvia korkeita pudotuksia.

Hyvä lihashunto toimii eräänlaisena lihaspanssarina. Kovalla tasolla treenaaminen, jota myös Suomessa muutamissa kaupungeissa tapahtuu, on loppujen lopuksi aika raakaa hommaa. On silti jokaisen harrastajan päätettävissä, mitä haluaa oman parkourinsa eteen tehdä. Ei ole pakko

punnertaa ellei halua – joskin se on kovin suositeltavaa.”

Miten pystyy aloittamaan? Millaista panostusta aloittelijalta vaaditaan. Välineitä, rahaa...

”Aluksi parkourin aloittaminen vaatii ennakkoluulottomuutta, mutta kun tietyn kynnyksen yli pääsee, laji vie mukanaan. Erityisen koukuttavaa lajissa on se, kun pikkuhiljaa huomaa kykenevänsä melkein mihin tahansa. Mitään erikoisia välineitä ei oikeastaan tarvita. Lenkkarit ja vaatteet, jotka eivät estä liikkumista. Tule rohkeasti mukaan!”

”Varmasti helpoin tapa aloittaa parkour on osallistua yliopistoliikunnan järjestämälle parkour -kurssille. Tunteja pidetään toukokuun alkuun asti kaksi kertaa viikossa; tiistaisin keskitytään tekniikkaan ja torstaisin lihashuntoon. Lisätietoa kurssista voit kysellä sähköpostitse Joonas Tähtiseltä (joonas.tahtinen@gmail.com) tai vaikka minulta (nthata@utu.fi). Sitten kun ilmat sallivat, vakiotreenit starttaavat maanantaisin klo 18 ja lähtö on tuomiokirkon edestä. Treenit ovat kaikille vapaat. Lisää infoa www.parkour.fi sekä sivuston keskustelualueelta www.parkour.fi/forum.”

**REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ**

Räventola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Aseina kokemus ja terävät argumentit

P-klubille Akateemisen debattikisan voitto

Veitsenterävät argumentit ja vakuuttava esiintyminen toivat P-klubin joukkueelle voiton turkulaisten korkeakoulujen välillä käydyssä akateemisessa debattikisassa.

Finaalissa taipui kisan monivuotinen jokerijoukkue Salon lukio. Välierissä tietojenkäsittelytieteen joukkueen hiljentänyt salolaisjoukkue pystyi aluksi vastaamaan hyvin klubilaisten väitteisiin, mutta kokemus käänsi finaalin klubilaisille.

- Ne pärjäsivät ihan hyvin, mutta kyllä muutaman vuoden elämän-

kokemus näkyi lopputuloksessa. Meidän oli helpompi liittää finaalin aihe laajempiin kokonaisuuksiin, eritteli klubin Lauri Lahoniitty Elämäkokemuksen tuoman varmuuden ja viiltävän älyn lisäksi klubin joukkueella oli käytössään myös psykologisia keinoja.

- Niemelän Turo psyykkasi hyvin, salolaisia vastaan, se tuijotti niin yhtä abia niin jäätävästi, et siltä meni sanat sekaisin, Lahoniitty kertasi joukkueen taktiikkaa.

Voiton tuoneessa väittelyssä klubilaiset puolustivat väitettä, jonka

mukaan kunnan palveluksessa olevan työntekijän tulee asua kunnan alueella.

Klubin sisäisen väittelykisan finaalissa kohdanneiden Niemelän ja Lahoniityn lisäksi joukkueeseen kuului klubin puheenjohtaja Elias Laitinen. Laitisen mukaan tapahtuma oli kokemuksena erinomaisen ja hän toivoisikin tulevina vuosina lisää klubilaisjoukkueita kisaan.

- Aivan mahtava kokemus, suosittelun kaikille.

**Sidotaan
nopeasti ja edullisesti
Pro gradut ym.
päättötyöt**

Kopiopalvelu!

Pahvivalmiste

Hämeentie 24, 20540 Turku
02-232 8879

Ma - Pe klo 8.00 – 15.30

Muista:
P-klubin kevätkeitto
Aurinkolahdessa
16.5 - 17.5
sekä
Kesätenttikaljat Papa
Joessa 13.6. ja 8.8.

Tee työtä, jolla on tarkoitus.

Oikeuden ja tasa-arvon puolella
yliopistolla ja yhteiskunnassa

www.vs-vanu.fi
org.utu.fi/tyyala/avanti

KOKOOMUKSEN OPISKELIJALIITTO
TUHATKUNTA

Turun yliopiston kokoomusopiskelijat
AKN ry

Kiinnostaako OIKEA poliittinen toiminta? Tule mukaan kokoomusopiskelijoihin!!

"Akateemiset Kansalliset Nuoret ry on Turun yliopiston ylioppilaskunnan poliittinen alayhdistys sekä Kokoomuksen opiskelijaliitto Tuhatkunnan toiseksi suurin jäsenyhdistys noin sadalla jäsenellään."

Tarjoamme jäsenillemme:

- mahdollisuuden vaikuttaa ajankohtaisiin opiskelijakysymyksiin
- koulutusta järjestötoimintaan
- verkostoitumismahdollisuuksia
- mukavaa yhdessäoloa, mutta myös asiaa

Lisätietoja: Juuso Rönholm AKN ry Pj
0440880023
jeronn@utu.fi

www.AKN.fi